

135 1/98

SCI-FI

Kč 21,90

Perry Rhodan

STRÁŽCE
PUSTINY

9 788024 001470

OD LEDNA 1998 NAVÍC PERRY RHODAN - THOREGON

CLARK DARLTON

Strážce pustiny

Knihovnička Perry Rhodan 135

Přeložil Jaroslav Kuťák

Digitalizoval Pawwlik

Měřicí stanice M-S-13 stála v extragalaktickém prostoru. Byla zřízena teprve před několika málo měsíci. Jednalo se o pokusný typ stanice, který se měl ještě ověřovat. V první řadě sloužila pozorování mezigalaktického prostoru, tedy v podstatě velké nicoty mezi Mléčnou dráhou a vzdálenými galaktickými mlhovinami. Od okamžiku, kdy Posbiové představovali stále narůstající akutní nebezpečí, byli Pozemšťané i Arkonidané nuceni posunout fronty až k hranicím Galaxie.

M-S-13 stála pět tisíc světelných let daleko od okraje Galaxie coby osamělá předsunutá hlídka v bezhvězdném prostoru. Z dálky připomínala čočku, ale čím více se k ní člověk blížil, nabírala tvar elipsy.

V průměru měřila sto metrů a uprostřed byla padesát metrů silná. Skýtala dostatek potřebného prostoru pro obydlí posádky, velín i hangár s Gazelou.

Strážní soustava se skládala z velkého množství podobných stanic, především v části Mléčné dráhy proti mlhovině Andromedy. Zatím se ukazovalo, že největší nebezpečí hrozilo především odtud. Každých padesát světelných let číhala jedna strážní stanice. Jednotlivá stanoviště byla propojena pomocí hypervysílaček. Každých čtyřiaadvacet hodin přicházela hlášení stanic, směřovaných na palubu lodi imperiální třídy, kde byla umístěna centrála strážních stanic. Nikdo neznal pozici této lodě, protože se neustále měnila. Dokonce i její jméno zůstávalo tajné. Vědělo se pouze to, že spojkou všech stanic je jistý plukovník Schramm. Jméno Schramm se tak stalo symbolem vzdálené Země. Země, kterou členové posádky už dlouho neviděli.

M-S-13 měla pětadvacet členů posádky.

Pětadvacet lidí, odkázaných ve vesmírné propasti jen na sebe a v případě, že by Posbiové zaútočili - vydaných nemilosrdnému nepříteli na pospas, protože obranné systémy stanice byly pro silný útok naprosto nedostačující. Navíc - jediná skutečně účinná zbraň proti fragmentálním lodím Posbiů - fiktivní transmitter - byla v

poslední bitvě zničena.

Posbiové neboli biologicko-počítačové roboti nemilosrdně útočili proti všemu organickému. Každý normální život pro ně představoval smrtelnou hrozbu, ale na druhou stranu byli až dojemně ohleduplní ke strojům, robotům, a jakémukoliv druhu mechanických věcí a předmětů. Pozemšťané proto vyvinuli individuální absorbéry mozkových a buněčných vln, s jejichž pomocí se odstínili natolik, že v nich Posbiové nepoznali organické bytosti.

Všichni členové posádky M-S-13 byli vybaveni mentálními absorbéry. Nehrozilo tedy nebezpečí, že by Posbiové zaútočili proti jejich stanici, ledaže by někdo z členů posádky zapomněl aktivovat absorbér.

Velitel stanice major Glenn Henderson právě vyšel ze své kajuty, v níž několik hodin tvrdě a beze snů pospával. Jeho první důstojník vstal, když velitel vstoupil do velínu.

„Všechno v pořádku, pane," hlásil.

„Díky, Morathu. Vyhodnotil jste spojový provoz?"

Kapitán Morath byl také pilotem Gazely. Minimálně jednou týdně s ní létal na rutinní let po okolí. Čekal jej i tento den. Přikývl.

„Ani ostatní stanice nehlásí nic mimořádného," oznamoval. „Zdá se, že si Posbiové vybírají dovolenou."

„Já bych na to na vašem místě tolik nespolehal. Mimochodem, dnes máte svůj pravidelný let. Jakým směrem?"

Morath mávl rukou.

„Není důležité, kterým směrem," odpověděl. „Myslím, že poletím nejprve paralelně podél Mléčné dráhy ve směru k M-S-14, pak zabočím do pravého úhlu a vyrazím pěti transitmími skoky ve směru k Andromedě, potom paralelně zpět a nakonec sem. Proč vlastně podnikáme tyhle lety? Copak nemáme na palubě prvotřídní zaměřovači přístroje?"

„Rozkaz z centrály," opáčil Henderson. „Nařídil to Schramm. Šéf má jistě své důvody. Já osobně si myslím, že naše zaměřovači přístroje patrně přece jen nezachytí vše jak si myslíme."

„Zvláštní," zabručel Morath a pokrčil rameny. „Dobrá, pro mě za mě... Možná, že moje oči jsou opravdu lepší než ty mašiny. Kdy mám vzlétnout?"

„Nejdřív se pár hodin prospěte. Pak se mi hlase.“

Kapitán Morath zasalutoval a opustil velín. Glenn Henderson naslouchal jeho krokům a pak se pousmál. Znal Moratha už dlouho. Kapitán byl divoch, kterému klidný monotónní život na stanici nevyhovoval. Byl vděčný za průzkumné lety a Henderson byl zase rád, že má na palubě někoho jako je Morath.

Posadil se do širokého pozorovacího křesla a kontroloval jednotlivá pracoviště.

„Spojaři, hlase se!“

Na monitoru se objevila tvář.

„Spojení v pořádku, pane. Seržant Mollner.“

„Žádné impulzy?“

„Nic, pane.“

„Díky, seržante,“ odpověděl Henderson a vypnul spojení.

Hyperspojová centrála, zaměřovači centrála, zbraňová centrála - všude všechno v pořádku.

Spokojeně se uvelebil v křesle a zahleděl se k Mléčné dráze. Zářící elipsa, tvořená miliardami sluncí, se beze změny třpytila a neprozrazovala nic z toho, co se odehrávalo uvnitř. Existovaly tam desetitisíce obydlených planet a přece o sobě často ani nevěděly. Co znamenala arkonidská říše v porovnání s Galaxií? Nebo Země, ta droboučká opuštěná planetka?

Země!

Henderson cítil pýchu, když si uvědomil, že tato planeta je jeho domovem. Před půldruhým stoletím byla Země teprve vytržena z prekosmického spánku. A nyní?!

Arkonidané se stali jejich partnery. Jistě, existovaly potíže uvnitř Impéria. Revolty tu měli na denním pořádku, ovšem nejmocnější nepřítel nepřicházel z Galaxie, nýbrž z propasti mezi hvězdami. Možná, že až z mlhoviny Andromedy, možná, že z jiné, ještě vzdálenější galaktické soustavy. Dozvědí se to vůbec někdy?

Velitel zamyšleně sledoval monitory, když ho vytrhlo zabzučení interkomu.

Bleskově pohlédl na hodinky. Bylo to vůbec možné? Seděl tu už dvě hodiny.

„Čas k navázání spojení s centrálou Schramm, pane,“ oznamoval

šéfspojař Fritz Bose. Jeho tvář vypadala na obrazovce malá a křehká. „Mám propojit?“

Henderson zavrtěl hlavou.

„Přijdu za vámi,“ řekl.

Ta malá změna mu udělá dobře. Pohyb také. Opustil velín a putoval ke spojařské centrále. U dveří jídelny mužstva se na okamžik zastavil a naslouchal. Slyšel někoho vykřiknout, pak zazněla dramatická hudba, která náhle ztichla. Ale ticho trvalo jen pár vteřin. Pak se ozvaly výstřely a výkřiky smrtelně raněných.

Ale Henderson se pouze pousmál a šel dál. Neměl nic proti, když si podřízení na videu pouštěli staré kovbojky.

Seržant Fritz Bose se postavil do pozoru, když major vstoupil do hypercentrály.

„Už jste navázali spojení?“

„Každou chvíli to uděláme, pane,“ řekl Bose, který i přes německé křestní jméno vypadal spíš jako Asiat. „Volání bylo potvrzeno. Možná, že některé ze stanic ještě nejsou připraveny.“

„Možná,“ přikývl Henderson a posadil se. Někdy to trvalo, než se propojily všechny stanice. Teprve pak se Schramm ozval.

„Schramm...!“

Ani major Henderson nevěděl, kdo je Schramm. Byl to plukovník, to se vědělo. Ovšem už se nevědělo, jestli se ve skutečnosti opravdu jmenuje Schramm. Řídil akci „krajní meze“ a byl podřízen přímo Perryemu Rhodanovi. Když se Rhodan potřeboval zeptat na situaci na okraji Galaxie, stačilo mu zeptat se Schramma.

Prstencové spojení bylo konečně navázáno, ale monitor zůstal temný.

Schramm neprozrazoval svou tvář.

„Tady středisko Schramm,“ řekl dobře známý, hluboký hlas. „Vaše negativní hlášení oznamují, že nedošlo k žádnému pozorování. Následují nejnovější informace. Klíč YB67.“

Nastala krátká přestávka. Jednotlivé stanice nastavovaly šifru.

„Nové narkotické paprskometry byly nastaveny na individuální frekvence bioplazmy v tělech Posbiů. Analýza ukořistěné plazmy pokračuje. Výsledky ještě nemáme, alespoň ne v určující míře. Při útoku narkotickými paprsky se Posbiové samodestruují. Dále je tu

domněnka, že Posbiové útočí pouze proti okrajovým oblastem Galaxie, jako by ukusovali z koláče. Proto je tu důrazný rozkaz pro všechny naše stanice, aby intenzívně číhaly a okamžitě hlásily eventuelní přilet posbiovských lodí, jejich kurz a případný cíl."

Nastala krátká pauza. Pak Schramm řekl: „Tolik pro dnešek. Konec."

Henderson se opřel v kresle a přihlížel, jak seržant Bose vypíná přístroj. Když s tím spojař skončil, řekl: „Co myslíte, seržante? Budeme mít štěstí?"

Bose na něj tázavě pohlédl.

„Co myslíte tím štěstím, pane? Jestli uvidíme Posbie, nebo jestli je neuvidíme?"

„Sám nevím," zamyšleně odpověděl Henderson. „Hlavně doufejme, že narkotické paprskometry nahradí ztracený fiktivní transmitter... Nový totiž nedostaneme."

„Nám to stejně nebude nic platné," konstatoval Bose. „Co tady na stanici máme? Energetické dělo, to je všechno. Proti fragmentální lodi nanic. Jako byste šel na tank s lukem a šípy. Pokud se tu objeví Posbiové, nestačíme ani sepsat závěť."

Henderson klidně přitakal.

„Já jsem svou sepsal už před odletem na tuhle stanici."

* * *

Kapitán Morath přešel rukou po hladké ploše záchranného člunu zvaného Gazela.

„Ty jsi taky šťastná, že se proletíš a uděláš si pár transic, jako já, vid'?" zamumlal aby ho neslyšel personál hangáru a neměli ho za blázná. „Týden v téhle kleci a člověk touží po čerstvém vzduchu."

„Až na to, že venku žádný není," střízlivě konstatoval druhý pilot poručík Miller. „Venku není nic."

Morath si natáhl rukavice a zkontroloval přilbu. Pak zapnul helmový telekom.

„Jsem holt poetická nátura," řekl a dodal: „Kontrola: jedna... dva..."

„Tři!"

„Čtyři!"

„Pět!"

„Šest!"

Morath přikývl.

„Výborně. Nasedat!"

Pět mužů nasedalo do Gazely. Když se za nimi zavřel vstup, začala se otevírat vnitřní brána hangáru. Z hangáru byl odsát vzduch a otevřela se vnější brána.

Gazela odstartovala.

Morath pilotoval. Vedle něj seděl poručík Miller, jeho druhý pilot. Ve spojové centrále si oba seržanti Mollner a Renee dělili službu. Trochu osaměle si připadal kadet Peechler ve zbraňové centrále. Měl však aspoň interkomové spojení s velínem.

Uvolnili helmy a nadechli se vzduchu z regeneračních jednotek lodi. Dveře mezi velínem a spojovou centrálou byly otevřené.

„Jdeme do pěti plných transic k M-S-14," vysvětloval Morath svým lidem. „Pak poletíme do propasti. To bychom se divili, kdybychom konečně už něco neobjevili."

„Já doufám, že nic nenajdeme, pane," poznamenal vedle něj Miller.

„Proč myslíte, že tu létáme?" podotkl Morath. „Pokud nic nenajdeme, zůstaneme tady trčet dalších deset let. Máte chuť zůstat tady tak dlouho?"

„Ani moc ne, pane. Ale proč zrovna my?"

„Kdo jiný?" opáčil Morath.

Stanice se za nimi rychle ztrácela. Za pár vteřin byla pryč.

„Jsme na kurzu, pane," hlásil po deseti minutách Mollner.

Morath se zadíval na přístroje. Gazela nyní letěla rychlostí těsně pod hodnotami rychlosti světla a mohla transitovat. Nedokázala přeskočit více než pět světelných let za jednu transici. K propočtu každého skoku bylo zapotřebí téměř půl hodiny. Celkem se předpokládalo deset hodin trvání průzkumného letu.

„Transice za dvě minuty," oznamoval Morath.

Od chvíle, kdy byly lodě Pozemšťanů vybaveny lineárním pohonem, znamenala staromódní transice anachronické dobrodružství. Při tak krátkých skocích však aspoň nedocházelo k

velkým transitmím bolestem.

„Ještě minuta!"

Seděli a čekali. Obraz kolem nich se neměnil, sekundy odkapávaly. Seržant Renee ve spojové centrálně byl nervózní a kousal si nehty.

„Ještě deset vteřin!"

Při nule jim zhaslo vědomí a když se v bezčasovém intervalu probrali, byli o pět světelných let dál. Palubní počítač automaticky připravoval další transici.

„To bychom měli," zabručel Miller a konstatoval, že ani těch pět světelných let nijak nezměnilo obraz Galaxie.

Renee si přestal okusovat nehty. Když si všiml Mollnerova pohledu, pokrčil rameny a řekl:

„Hloupej zlozvyk, já vím, ale transice mě vždycky znervózňovaly."

Morath zíral do prázdna před člunem.

Čas plynul.

„Druhá transice za pět minut!"

Pak následovala třetí, čtvrtá, pátá.

Morath zabočil o devadesát stupňů a nyní letěl přímo proti mlhovině Andromedy. Samozřejmě, že oněch pět krátkých transic neznamenalo prakticky vůbec žádné zkrácení nekonečné vzdálenosti k mlhovině, ale přesto měli muži na palubě člunu pocit, že letí přímo do neznáma.

„Dál než pětatřicet světelných let se nedostaneme," nespokojeně zavrčel Morath. „Tak to zase asi nic neobjevíme."

„Doufejme," dodal Miller bez respektu.

Morath se na něj ani nepodíval a věnoval se přístrojům.

„Třetí křížná transice ve dvou minutách," řekl.

Po páté transici znovu změnili kurz a nyní letěli po paralelní trase zpátky. Vzdálenost k M-S-13 činila něco přes 35 světelných let.

Vedle ve spojové kabině se Mollner a Renee věnovali zaměřovacím přístrojům. Na obrazovkách se jim objevoval každičký kousek hmoty, velký aspoň jako nehet. Většinou se jednalo o zbytky meteoritů, ale nikdo netušil, kde se tady vzaly.

Ovšem pak, krátce předtím než Morath nechal palubní počítač

propočítat první transici zpátečního letu, se ve spojové centrále na monitorech zaměřovačích přístrojů náhle objevilo něco docela jiného.

Seržant Mollner na to zíral a nevěřil vlastním očím.

„Člověče... Renee... co to je?"

Renee zalpal po dechu a vytřeštil oči.

„Kulatý..., "hlesl jen.

Ta věc byla kulatá a velká jako Země.

„Pane!" zvolal. „Planeta! Přímo před námi!"

Morath seděl asi vteřinu zcela klidně v křesle, ale pak vyskočil jako by ho kousla zmije. Pěti skoky se octl ve spojové centrále u Mollnera. Zíral na monitory zaměřovačů. Zřetelně a zcela rozpoznatelně se na nich ukazovaly obrysy planety.

„Jak je to možné?" pochyboval Morath. „Tak blízko M-S-13...! Henderson už ji přece musel dávno objevit." Zavrtěl hlavou. „To je divné..."

„Všechna zaměření zatím probíhala negativně, pane. Ta věc se teprve vynořila. Zatím jsme s Posbii udělali ty nejsílenější zkušenosti. Jiné dimenze a tak."

To souhlasilo, musel si to přiznat i Morath. Pozemšťané už dvakrát objevili v černé propasti mezi galaxiemi planety, které patřily vesmírným robotům.

„Může to být past," zamumlal. „Jak je daleko?"

Mollner se soustředil na přístroje.

„Nyní už jenom 7,49 světelných minut, pane."

Morath přikývl.

„Stále pozorovat, seržante. Nespouštět z očí a hlásit mi každou změnu. Dávejte pozor především na další tělesa, která by se mohla vynořit. Okamžitě vyhlase poplach, jakmile byste si něčeho všimli. Možná, že nás čeká útok proti stanici."

To byla samozřejmě odvážná domněnka, ovšem jistota je jistota. Stejně jim nyní nezbývalo nic než vyčkávat.

Morath snížil rychlost Gazely a přiblížil se v přímém letu k neznámé planetě, která byla nyní na normálních obrazovkách vidět. Světlo, které přicházelo z Mléčné dráhy, stačilo k tomu, aby rozpoznali aspoň obrysy planety.

Jak se dalo čekat, neměla žádné energetické pole a vypadalo to, že je neobydlená. O technizaci jako u Everblacku - druhé objevené planety Posbiů - nemohlo být ani řeči. Pokud tato kočovná planeta patřila robotům, pak už ji před drahným časem opustili ještě předtím, než tam zbudovali civilizaci.

Nebo snad nepatřila robotům?

Proti tomu hovořila skutečnost, že ji objevili teprve nyní, tudíž musela ještě před půlhodinou plout v jiné dimenzi, protože jinak by zaměřovacími přístroji stanice nemohla uniknout.

„Mollnere!“ zvolal Morath. „Spojte se s M-S-13 a zeptejte se, zda u nich ta planeta byla zaměřena.“

Odpověď přišla rychle a překvapila Moratha a jeho muže natolik, že s potvrzením hlášení zaváhali.

Odpověď seržanta Bose totiž zněla:

„Prohledali jsme udaný vesmírný sektor, ale nic jsme nenašli. Vesmír je prázdný. Museli jste se zmýlit. Rozkaz velitele: leťte dál podle plánu. Vaše přístroje budou po návratu podrobeny kontrole.“

„To ale...!“ zabručel Miller. „Přece nám nepřeskočilo? Táhle, přímo před námi, stojí planeta - vidím ji. A naši na stanici - copak jsou slepí?“

Morath přimhouřil oči a řekl: „Potvrďte příjem a dodejte, že poletíme dál podle plánu.“

„Ale...“

„Dělejte co vám říkám, seržante. Už ani slovo!“

Zatímco se spojař věnoval své činnosti a odvysílal zprávu, Miller zašeptal veliteli: „Víte to určitě, Morathu?“

Morath ignoroval fakt, že poručík nevyslovil jeho hodnost. V takových situacích to ani nebylo důležité.

„Spolehněte se, Millere. Vím co dělám. Naše stanice nedokáže zaměřit planetu před námi - a my jsme ji objevili teprve když jsme byli dostatečně blízko. Pokud má vůbec nějaký ochranný štít, pak se nacházíme v něm. Chápete? Ochranný štít, který zasahuje deset světelných minut hluboko do prostoru. Něco podobného jsme zatím zažili jenom v Modré soustavě.“

Miller si strčil ukazováček mezi krk a límec.

„To je ale šílená teorie! Deset světelných minut...“

„Přesně tak!“ přikývl Morath a znovu se zahleděl před sebe, kde se z černého nekonečna vynořilo cosi kulatého a každou minutou se to zvětšovalo. „Je to planeta a my na ní přistaneme!“

Miller ustoupil o krok.

„Bez rozkazu majora Hendersona?“

„Ano. Nevrátíme se na M-S-13, aniž bychom tam mohli dokázat, že naše přístroje fungují bezchybně. Nebo máte chuť nechat se označit za hloupého snílka?“

Miller suše polkl.

„Ne, pane.“

„No tak!“ spokojeně zabručel Morath a pak dodal: „Kadete Paechlere, slyšel jste. Jsou vaše paprskometry připraveny k akci?“

„Připraveny, pane. Očekávám vaše rozkazy, pane.“

Morath přikývl.

Pomalů klesali nad temnou kouli, o které se domnívali, že to je planeta, která se kdysi ztratila svému slunci.

Oblétli planetu a zjistili, že má v určitém slova smyslu noční i denní stranu. Noční strana byla obrácena k bezhvězdné propasti a opravdu natolik temná, že na jejím povrchu nebylo takřka nic vidět. Denní strana byla přivrácena k Mléčné dráze. Měřicí přístroje vypočítaly dobu rotace dvaceti pozemských hodin.

„Kde hodláte přistát, pane?“

Morath zvedl hlavu od přístrojů.

„Pochopitelně, že na denní straně, Millere.“

Poručík cítil nervozitu svého nadřízeného, který si nedokázal poradit se situací. Nikdo na palubě Gazely si s ní neuměl poradit.

Pluli těsně nad šedivým povrchem a rozpoznávali první výškové rozdíly. Podle nich soudili, že nepůjde o umělý výtvar, ale o skutečnou planetu, vzniklou ze sluneční materie.

„Támhleto dole muselo kdysi být mořem,“ řekl Morath a ukázal na nepravidelnou kulatou nádrž o průměru několika stovek kilometrů. „Pokud tam existovala města, pak na břehu. Možná někde tam, kde do moře ústily řeky.“

„Jak to chcete zjistit, pane?“

„Koryto řeky zůstává po tisíciletí stejné...“

Prostým okem toho mnoho neviděli, ale měli dokonalé přístroje.

„Je to úžasné, pane! Vypadá jako... jako..."

„Ano, přesně! Jako mapa počasí s vyznačenými výšemi a nížemi. Podívejte se - zřetelně vidím moře. Zálivy, fjordy... Tudy musely dříve protékat řeky... A my musíme hledat v jejich ústí."

O deset minut později přistáli na bývalém pobřeží.

Gazela měkce dosedla. Přistávací nohy se zabořily půl metru do země, než narazily na pevné podloží. Měkká vrstva byla složena z šedobílých krystalů.

„Planetární atmosféra," konstatoval Morath při pohledu na pár přístrojů. „Tím by mělo být prokázáno, že moje teorie souhlasí. Tahle planeta kdysi měla atmosféru. Pak se ztratila svému slunci a putovala do propasti. Vzduchový oblak zmrzl a spadl na povrch. Ta šedobílá hmota je led a sníh. Ne mnoho, asi půl metru. Hodně se ho asi rozptýlilo do vesmíru. Takže můžeme předpokládat, že planeta kdysi byla obydlena. Jenom nechápu, proč si tu Posbíové nevybudovali základnu... Millere, zůstaňte tady a převezměte Gazelu. Pokud se něco stane, odstartujte a vraťte se na stanici. Rozuměl jste mi?"

„Pane, já nevím..."

„V tomto případě se nestarejte o mne ani o moje průvodce. Doprovodí mě seržant Mollner. Vezmeme si malou hypervysílačku. V případě potřeby tedy budeme schopni navázat spojení se stanicí. Rozuměl jste mi?"

„Ano, pane," nešťastně přikývl Miller. „Ale jak mám poznat, že se stalo něco neobvyklého?"

„Zůstaneme ve spojení,"

Mollner vstal.

„Bereme si zbraně, pane?"

Morath přitakal.

„Myslíte si, že půjdu na procházku po cizím světě nahý?" zjišťoval sarkasticky. „Ruční paprskomety a každý tři atomové granáty. S jejich pomocí bychom mohli vyřídit pár Posbíů, když na to přijde. Hotovo?"

Mollner přikývl a odešel ke skříni ve stěně, aby vyzvedl zmíněné zbraně.

Vtom Morath řekl: „Možná bychom si měli obléci bojové

obleky. Patří ke standardní výbavě každého speciálního komanda."

Po deseti minutách stáli kapitán Morath a seržant Mollner u malého výstupu z Gazely a čekali, až se otevře.

Když se to stalo, chvíli bezradně stáli.

Už je nic nedělilo od opuštěné mrtvé krajiny, kterou nyní zřetelně viděli před sebou. Vzdáleně připomínala Měsíc.

„Kupředu," řekl Morath.

Zapnuli antigravy a vznesli se. Ve výšce několika metrů pluli nad krajem.

Nebe nad nimi připomínalo bílý pás, který se táhl absolutní temnotou. Probíhal paralelně k rovníku a byl docela určitě dvacet stupňů široký.

„Proč je sníh šedý a ne bílý?" zeptal se Mollner.

„Málo světla," odpověděl Morath. „Kdybyste si zapnul svítílnu, zjistíte, že je bílý jako na Zemi."

Zvýšili rychlost a blížili se k ústí bývalé řeky. Čím blíže u něj byli, tím více se jim zdálo, že vidí nepravidelné obrysy.

Morathova domněnka se potvrdila.

„Támhle - Mollnere! Budovy!"

Ležely pod metrovou vrstvou sněhu. Zkreslovalo to tvary.

„Pokud Posbiové unesli tento svět, způsobili smrt miliónům živých bytostí," otřeseně zašeptal Mollner. „Nevíme ani jak vypadaly a kdo to byl, ale byly to inteligentní bytosti jako my. Organické bytosti."

„Klid," ozval se Morath. „Ještě nevíme, i když to lze předpokládat. Támhle, podívejte - to jsou ulice! A všechno je pod sněhem. Jak tady máme něco najít?"

„Musíme si vzít na pomoc paprskomet."

„Roztavit sníh?" přikývl Morath. „Ano, jistě. Ale nejdřív bych rád věděl na čem jsem a jak velké je to město."

S pomocí arkonidských obleků to nebylo nijak těžké. V nízké výšce přeletěli mrtvé město, až nakonec přistáli v jeho centru na volném a téměř kulatém náměstí.

„Zapnul jste si mentální absorbér?" zeptal se Morath.

„V pořádku, pane. Od začátku letu. Počítáte, že tu jsou roboti?"

„Upřímně řečeno - ne. Ale jistota je jistota."

Když se pak přizpůsobili zdejší gravitaci, zapadli po kotníky do sněhu. Hlouběji ne. Mohli klidně jít po svých.

„Támhle vidím něco jako anténu," řekl Mollner a ukázal na střechu táhlé budovy.

„Podíváme se."

Neletěli tam. Byl to dobrý pocit, když pod nohama cítili pevnou zemi, přestože to byla cizí, tajemná země.

Vtom se Mollner zastavil. Ukázal nahoru na střechu na kulovitou anténu.

„Nezdá se vám podivné, že není pod sněhem? Vlastně bychom ji ani neměli vidět..."

Morath se zastavil a přimhouřil oči.

„Toho jsem si nevšiml. Máte pravdu, seržante. Na té zlaté kopuli by měl ležet sníh." Pak chvíli přemýšlel. „Ovšem je možné, že se na ní neudržel."

„To ne," zavrtěl hlavou Mollner. „Bude to mít jiný důvod."

„Dobrá, pojďme ho tedy najít," řekl rozhodně Morath a vykročil.

Mollner ho následoval se smíšenými pocity.

Dospěli ke stěně budovy. Dokonce i na kolmých stěnách se drží sníh, pomyslel si Morath, ale na kopuli není. Možná, že je to nějaký materiál, na kterém se sníh neudrží...

To mu vnuklo nápad.

„Počkejte tady, Mollnere. Podívám se na tu anténu."

Byla to čistě jenom domněnka, že polokoule je anténou, ale vycházeli ze skutečnosti, že většina interstelárních antén měla podobný tvar.

Morath zapnul agregát a vznesl se. Stoupal při zasněžené stěně vzhůru, až nakonec měkce dosedl na plochou střechu. K anténě to měl jen dva kroky.

Polokoule měřila půldruhého metru a seděla na deset metrů vysoké kovové tyči. Morath se vznesl až k anténě.

* * *

Její povrch byl hladký, třpytivý a suchý, jako by vyzařovala teplo. Ovšem přístroje bojového obleku žádnou tepelnou energii

nezaměřily.

Morath se vrátil k Mollnerovi.

„Takže, pane?“

„Nic, seržante. Vůbec nic. Co uděláme?“

Mollner ukázal na stěnu.

„Správně," odpověděl Morath. „Podíváme se dovnitř. Ruční paprskomet!"

Nastavili své paprskometry na vějířovitý účinek a tavili sněhový závěs. Po chvíli sníh i ledová vrstva pod ním roztála a objevila se stěna.

A dveře!

Byly dostatečně vysoké, aby jimi prošli bez sehnutí. Stavitelé města museli být tudíž velcí jako lidé.

Prošli dveřmi do sálu. Teplota tam byla stejná jako venku, blízko absolutní nule. Ale žádný sníh.

Během uplynulých desetiletí se často stávalo, že lidé objevili opuštěný svět, který kdysi nosil vyspělou civilizaci. Příčiny zániku těchto civilizací byly různé, od válek po přírodní katastrofy. Často tomu bylo tak, že příroda porazila intelekt.

Jako patrně i zde.

Na první pohled nebylo vidět žádnou změnu. Planeta pomalu vychladla, protože jí chybělo slunce. Obyvatelé se museli stáhnout pod povrch, protože nahoře po nich nezůstaly stopy. Ale skutečný důvod katastrofy, jak se domníval Morath, nebyl přirozený. Neuvěřitelná technická síla vytrhla planetu z oběžné dráhy a odmrštila ji do vesmíru.

Proč? Jenom proto, aby někdo získal novou základnu?

A co živé bytosti? Byly jednoduše obětovány? Chladnokrevně a krutě?

Morath si uvědomoval, že Posbiové cítí cosi jako cit pouze ke strojům. Organické bytosti nemilosrdně ničili.

Takže roboti!

Sál byl bez výzdoby a téměř i bez zařízení. Několik kovových předmětů stálo nebo leželo při stěnách, ale jejich účel se nedal poznat.

Stěna byla postavena z neznámého materiálu, který vypadal

velmi odolně. Jako kov.

„Nevím," zamumlal Mollner. „Nemohu se zbavit nepříjemného pocitu. Skoro bych řekl, že jsme sledováni."

„Takový nesmysl!" odsekl Morath. „Kdo by nás tady pozoroval? Praobyvatelé jsou tisíce let mrtvi. Nikdo tu katastrofu nepřežil."

„A co anténa?"

Morath neodpovídal. Ukázal před sebe, kde byly do stěny zapuštěny široké dveře. Byly pootevřené, jako by poslední návštěvník za sebou zapomněl zavřít.

I prostor za nimi vypadal nezařízeně. Byl menší než sál a na podlaze ležela tenká vrstva prachu.

„Tenhle prach," zamumlal Morath, „pochází ze zmizelých předmětů, které tu kdysi stávaly. Jak dlouho to může být?"

Mollner neodpovídal.

Našli ještě mnoho dveří a za nimi prostory. Našli i výtah, ale nefungoval. Objevili schodiště.

Morath je se zájmem studoval.

„Máte už nějakou představu, jak mohli vypadat původní obyvatelé planety?"

Schodiště bylo vyšlapané, jako by je někdo často používal, ale schody byly krátké a schodiště úzké.

„Spíš připomíná žebřík," zamyšleně konstatoval Mollner. „Netuším jak mohli vypadat, pane."

„Já taky ne..."

S pomocí antigravu se jim pak podařilo proniknout do vyššího patra. Našli tam toho víc než dole. Nic se nerozpadlo. Kovové předmety dříve určitě sloužily jako sedačky a na stěnách visely pravoúhlé rámy, vyplněné třpytivými, sklu podobnými tabulemi. Za stěnou našli zbytky kabelů a vedení.

„Sázím se, že to byla telefonní nebo telekomová ústředna," nejistě zamumlal Mollner.

„Možná," konstatoval jeho nadřízený. „Každopádně to tady mělo něco společného s informacemi. Svědčí o tom i polokulovitá anténa, kterou jsme venku objevili. Znamená to, že znali vesmírnou plavbu. To zase znamená, že se obyvatelstvo možná stačilo uchýlit do bezpečí a odletět, když tady začala doba ledová."

„Pokud znali vesmírnou plavbu, proč se nebránili Posbiům? Narazil jste na nějaké stopy po válce?"

„Ne, seržante. Bitva se klidně mohla konat ve vesmíru."

Prohledávali polorozpadlé přístroje.

„Je tu ještě jedno patro, jestli se nepletu," řekl Mollner. „Možná, že tam taky něco najdeme."

Vylezli po schodišti a zastavili se před zavřenými dveřmi. To by nebylo nic nového, ale nové bylo, že se nedaly otevřít.

„Jestli se nepletu," začal Morath, „pak se tu nacházíme přímo pod střechou v místech, kde je kulovitá anténa..."

Dále nemluvil, protože byl přerušen. Cizí hlas v jejich helmách říkal: „Tady poručík Miller, pane. Major Henderson se ptá, proč nehlásíme pozici. Ztratili nás ze zaměřovačů."

Morath a Mollner se na sebe podívali. Málem zapomněli. Co měli odpovědět? Velitel počítal s tím, že ho poslechnou a poletí dál.

„Poslouchajte, Millere," řekl nakonec Morath. „Jak je možné, že jste přijal jejich vysílání, když nás ztratili ze zaměřovačích přístrojů?"

„Taky to nechápu, pane. Co mám odpovědět?"

„Odpovězte, že letíme dál podle plánu."

„Ale..."

Mollner se zatvářil pochybovačně.

„Doufejme, že nás Henderson nesežere."

„Major není kanibal," uklidňoval ho Morath a hleděl přitom na zavřené dveře. „Než se vrátím, chci vědět, co za tím vězí. Víte, co si myslím? Že sem tu kulovitou anténu umístili teprve po katastrofě! Měl jsem si to uvědomit dřív."

„To by znamenalo..."

Mollner se lekl své vlastní domněnky, ale Morath povzbudivě přitakal.

„Přesně tak! Posbiové sem přiletěli a postavili si tuhle anténu. Otázkou zůstává, proč pak zase zmizeli a nevrátili se. Možná se to dozvíme," řekl a vytáhl z pouzdra paprskomet. „Vylomíme ty dveře násilím."

Ale nebylo to tak snadné jak by se zdálo, museli použít paprskomety. Jenže došlo k explozi, která je odhodila do kouta.

Zvířili prach a chvíli vůbec nic neviděli.

Jakmile prach trochu klesl, zírali do zářivého světla a od stropu padaly bílé vločky - jako sníh.

Morath zaúpěl: „Já snad zešlím! Za těmi dveřmi byla atmosféra! Měli jsme štěstí." Jste v pořádku? Nic se vám nepoškodilo?"

„Myslím, že ne," odpověděl Mollner a vstal. U boku se mu houpala malá hypervysílačka. Zvedl paprskomet, který mu vypadl. „Všecko v pořádku."

Dveře se vylomily z rámu. Za nimi viděli nepoškozený prostor. Vzduch odtud sice zmizel, ale sání nezpůsobilo žádné škody. Pod stropem svítilo světlo.

Z místnosti se potácivě blížila masivní postava. Oba muži na ni zírali jako na strašidlo. Jen pozvolna poznávali, že je to robot.

Měl lidskou podobu, byl dobře dva metry vysoký a široký jako dva vzrostlí muži. Tvář neměl, ale na helmě nesl tenkou anténu.

Morath instinktivně zapnul mikropřijímač, spojený s mentálním absorbérem. S jeho pomocí dokázal zachytit vysílací impulzy Posbiů.

„Jste skutečný život?" zeptal se robot. Byla to stereotypní posbiovská otázka. Na odpovědi záviselo jeho další chování.

Morath zmáčkl tlačítko.

„Jsme skutečný život," odešel impulz.

Robotovy paže zůstaly u těla. Morath a Mollner byli přesvědčeni, že v nich jsou skryty smrtící zbraně.

Robot vypadal spokojeně. Už nekladal žádné další otázky, odjel ke složitému ovládacímu panelu a zastavil se před ním. Vypadalo to, že o dvojici ztratil zájem.

Morath toho využil a prohlížel si místnost. Byla to bezesporu vysílací stanice.

Vtom Morath pod nohama ucítil jemné vibrace. Docela blízko musel být generátor, který umožňoval provoz vysílačky.

Ale nabízela se i otázka: proč robot vzduchotěsně uzavřel stanici? On jako mechanická bytost přece žádný vzduch nepotřeboval? Ale odpověď se nezdála být těžká. Ve stálém klimatu - umožněném pomocí vzduchu - se mnoho druhů materiálů udrželo v lepším stavu než ve vakuu.

„Co teď?" tiše se zeptal Mollner, jako by se obával, že ho robot

uslyší. Pokud tomu však tak bylo, robot to na sobě nedával znát. Stál před panelem a soustředil se.

Čekal snad na něco?

„Chci se ho zeptat, co tady dělá.“

„Není to nebezpečné? Má nás také za roboty - a jako taková jsme podle něj patrně informováni.“

„To není zase tak jisté,“ odpověděl Morath. „Raději připravte jeden z těch granátů. Možná, že ho budeme muset zneškodnit.“

Mollner přikývl a sáhl do kapsy.

Morath se přiblížil k robotovi a vysílal: „Co je tvým úkolem?“

Ptal se odvázně, ale nemohl jinak.

„Cíl je blízko,“ odpověděl robot. Ale co s takovou odpovědí? Jaký cíl měl na mysli?

„Čekáš dlouho?“

„Od včerejška,“ odpověděl robot. Ovšem Morath dobře věděl, že je to nepřesná odpověď. Včera mohlo být klidně před deseti tisíci lety.

„Nač čekáš?“ zeptal se Morath a ukázal na potměšlý monitor, na který robot upřeně zíral.

„Signál! Až přijde, znovu se rozsvítí slunce.“

Morath ustoupil o krok. Už se neodvažoval klást další otázky. Tohle muselo stačit. Souvislosti byly jasné. Když Posbiové ukradli tuhle planetu, zanechali zde strážce. Možná, že čekal na vystřídání. Planeta mezitím putovala pod ochranou neznámého druhu štítu k neznámému cíli.

„Tu bombu nebudeme potřebovat,“ zašeptal Mollnerovi. „Pojďme. Robot brzy zase uzavře dveře, vytvoří vzduch a bude čekat. Čekat na vystřídám. Přijde za tisíc nebo za sto tisíc let. Nebo taky nikdy.“

Posbi si jich nevšímal, když odcházeli ze stanice. Teprve když stáli u schodiště a chtěli zapnout své antigravy, aby se spustili dolů, něco se stalo.

Vlastně se staly dvě věci.

V helmách se jim ozval hlas seržanta Reneeho. Zněl hlasitě a přicházel hodně zblízka.

„... už třicet minut, pane! Hlaste se! Kde trčíte? To musí být to

město pod námi, nebo se pletu? Koule bez sněhu - mluvili jste o ní? Kapitáne Moratheu? Slyšíte mě?"

Morath vstal. Řekl:

„Slyšíme vás, Renee. Neřvěte tak! Nepřerušili jsme spojení. To s vašimi přístroji něco je!"

„Zaplať Bůh!" ulevil si spojař. „Jste živí. Kde se zdržujete, pane?"

„Přímo pod kopulí. Co se děje? Kdo vám dovolil opustit loď?"

„Poručík Miller, pane, protože jsme o vás nevěděli. Mohu...?"

Morath si koutkem oka všiml jakéhosi pohybu a vyletěl. Robot k nim kráčel, obě paže zdvižené do pravého úhlu. Jeho čochy vrhaly nenávistné blesky.

„Pryč odtud!" křikl na Mollnera, který pořád ještě svíral v ruce granát. „Něco se stalo!"

Jednoduše skočil do šachty a teprve v pádu zapnul antigrav. Mollner se otočil, hodil granát do robotské centrály a pak v sebevražedném skoku následoval kapitána.

Granát měl explodovat přesně za tři minuty.

„Co se děje?" ječel Renee. „Našel jsem vchod."

Všichni tři muži rozuměli, co kdo z nich říká. Dokonce i na palubě Gazely je opět slyšeli.

* * *

Zatímco Mollner padal dolů a doháněl Moratha, zaslechl nad sebou táhlé syčení, jako by plyn pod tlakem opouštěl malou trysku. Zároveň je obklopila oslnivá záře. Mollnera mýjely žhavé sutiny.

Robot použil energetickou zbraň a jediným výstřelem rozbil stěnu nad nimi. Ale nezdálo se, že by střílel po nich...

Pak Mollner přistál vedle Moratha.

„Chápete?" křičel na něj. „To Renee!"

„Co je se mnou, pane?" zeptal se spojař. „Málem mi spadlo na hlavu půl baráku. A teď z díry ve stěně leze nějaký robot..."

„Mentální absorbér, Renee!" křičel Morath a hlas mu přitom přeskakoval. „Co je s ním?"

Pár minut vládlo tísnivé mlčení. Pak se tiše ozvalo: „Promiňte..."

Asi jsem ho omylem vypnul. Proč?"

„Robot zachytil vaše individuální frekvence, Renee. Proto tak náhle zaútočil. Zapnul jste ho?"

I bez Reneeho odpovědi to věděli. Robot přestal střílet. Obrátil se a vracel se do své říše.

„Ta bomba!" zašeptal Mollner a chytil Moratha za paži. „Za jednu nebo dvě minuty vybuchne!"

Morath zbledl.

„Vy jste tam hodil granát? Bez rozkazu? Přeskočilo vám?"

„Útočil na Reneeho... Rychle pryč odtud! Exploze utrhne střechu!"

„Rychle pryč!" potvrdil Morath. „Máme nanejvýš třicet vteřin!"

Morath prudce stoupal vzhůru. Minul temný otvor ve stěně a z dálky viděl robota na jeho pracovišti. Byl otočen k ovládacímu panelu a čekal na ten svůj signál.

Na signál, který sem nikdy nedorazí.

Rychle stoupali, město pod nimi se zmenšovalo a zmenšovalo. Nakonec odlétli nad vyschlé moře a v dáli spatřili matný bod - Gazelu.

Morath se otočil.

Spatřil záblesk, nad zasněženými kopci kolem města se trychtýřovitě rozevřela světelná exploze a vytvářela temnoucí hlavu atomového hříbu.

O pár vteřin později přistáli u Gazely.

Když vstoupili na palubu, brána se zavřela a prostor se zaplnil vzduchem. Zbavili se bojových obleků a namířili si to přímo do velínu za poručíkem Millerem.

Seděl před ovládacím panelem. Se zájmem k nim vzhlédl.

Morath padl do nejbližšího křesla.

„Pánové," řekl tlumeně. „Myslím, že nám budete muset něco vysvětlit. Hlavně vy, Millere, protože jste za námi vyslal Reneeho..."

„Když se přerušilo spojení, pane, dělal jsem si starosti a..."

„Ty si teď můžeme dělat všichni," přerušil ho Morath. „Co řekneme Hendersonovi? Přistáli jsme, přestože nám kázal letět dál. Nemohli zaměřit tuhle planetu, ale my jsme ji viděli. Nebylo nutné ničit posbiovskou stanici. To se stalo vinou Reneeho. Ale na tom už

nic nezměníme. Kdo ví, třeba to bylo k něčemu dobré..."

Renee si s úlevou oddechl.

„Máte spojení se stanicí, Millere?"

„Bylo náhle přerušeno, kapitáne. My jsme je sice slyšeli, ale oni nás ne."

„Ochranný štít planety je patrně variabilní," konstatoval Morath.

„Tak dobrá, startujme. Hendersonovi řekneme všechno podle pravdy. Nic lepšího mě nenapadá."

Miller vstal a vrátil se do křesla pro kopilota. Renee a Mollner odešli ke spojařům, aby se spojili se stanicí. Paechler, který měl jediný čisté svědomí, zalezl za své zbraňové ovladače. Morath převzal Millerovo místo a startoval.

Vznesli se a mírným obloukem míjeli město, uprostřed kterého nyní zel černý otvor.

„Posbiové se budou divit," zavrčel Morath, ale neznělo to příliš spokojeně.

Major Henderson zprvu zuřil, když mu Morath z paluby Gazely hlásil přistání na cizí planetě, pak se však uklidnil a nakonec řekl:

„No, kapitáne, dokázal jste něco, co nikdo před vámi. Pomocí malé Gazely a jen se čtyřmi muži posádky jste Posbiům sebral celou planetu. Nebo si snad myslíte, že ji roboti najdou, když jim bude scházet naváděcí signál? Ale bohužel tuto možnost nebudeme mít ani my. Nebo tu planetu ještě vidíte?"

„Ne, pane. Zmizela."

„Toho jsem se obával. Sice jste zničili signální stanici, ale nikoliv energetickou stanici, která vytváří ochranné pole. Možná to dělá nějaký automat, možná další robot, který tam zůstal. Každopádně se s vámi vsadím, že planeta nadále udržuje svůj původní kurz. My ho však neznáme. Těžko ji znovu najdeme."

* * *

Šéfspojař Fritz Bose trpělivě vyčkával.

Už dávno všechny stanice hlásily připravenost, ale centrála Schramm si dávala neuvěřitelně načas. Sice potvrdila příjem, ale mlčela.

Major Henderson a kapitán Morath seděli ve velínu M-S-13 a čekali také, i když zdaleka ne tak trpělivě jako Bose.

Minuly plynuly, a pak se Schramm konečně ozval. Jeho neosobní hlas měl dnes trochu barvy a prozrazoval, že i Schramm je jenom člověk. Hendersona to zvláštním způsobem uklidňovalo. Moratha také.

„Odpusťte to čekání," řekl Schramm, aniž by vysvětlil důvod. „Dnešní krátké informace jsou: analýza nervového plazmatu Posbiů prokázala, že neexistují kvalitativní rozdíly. O stupni inteligence jednotlivých Posbiů rozhoduje jenom množství plazmy. Většinou jí je jenom tolik, aby dokázala produkovat nenávisť vůči organickému životu. Známe odpovídající reakce robotů. Plazma také způsobuje, že se Posbiové dokáží poučit z dané situace. To jsou informace. Prosím nyní o jednotlivá hlášení ze stanic. Pak zůstaňte na příjmu, protože pro jednu stanici máme důležitou zprávu. Konec."

Henderson tázavě pohlédl na Moratha.

„Co to má znamenat? Jedna ze stanic? Která?"

Morath pokrčil rameny.

Mlčky naslouchali rutinním hlášením, pak přišli na řadu i oni a major Henderson klidným hlasem oznamoval nalezení temné planety a události na ní.

Když Schramm potvrdil příjem, učinil tak stejně neosobním způsobem jako vždy.

Henderson klesl do křesla.

„Ani neprotestoval, že jsme přistáli bez jeho rozkazu. Možná, že jsme fakticky měli štěstí."

Morath se zasmušil.

„Jsem si vědom své viny, pane. Ale co jsem měl dělat? S Posbii přece válčíme? Oni nás k tomu nutí!"

Po další hodině ukončil Schramm vysílání.

„Hlášení přijata. Vysílání končí. Všichni odpojit, kromě stanice M-S-13. Konec."

Seržant Bose už měl ruku na vypínací páce, když to s ním trhlo.

„My?" zalpal po dechu.

Henderson přikývl.

„Ano, copak jste neslyšel? Asi zaujmou stanovisko k našemu

hlášení."

Ubíhaly vteřiny. Pak se Schramm zeptal: „Zdržuje se velitel M-S-13 ve spojové centrále?"

„Hned!" zvolal Henderson a rozběhl se ke spojařům. „Major Henderson na příjmu, pane!"

Obrazovka se Schrammem byla temná a zlověstná. Ale jakmile Henderson domluvil, objevily se na ní barevné reflexy, abstraktní obraz, a pak se monitor uklidnil.

„Máte obraz, M-S-13?"

„Ano, pane," odvětil Henderson, ale uvědomoval si podivný pocit v žaludeční krajině.

Barevný obraz zmizel a místo něj se objevila tvář. Henderson hleděl do chladných šedivých očí... Toho muže okamžitě poznal.

„Pane...?"

Muž se usmál.

„Helou, majore Hendersone. Rád vás opět vidím."

„Potěšení je na mé straně, pane. Byl jsem překvapen, protože jsem si myslel, že se mnou chce mluvit plukovník Schramm."

Perry Rhodan se dál usmíval.

„A teď jste zklamán, že?... Slyšel jsem vaše hlášení, majore. Navštívili jste planetu Posbiů a pravděpodobně jste ji zase ztratili. Ne, já vám nic nevyčítám, protože ještě zdaleka neznáme všechna tajemství robotské civilizace. Disponují energetickými štíty, jaké neznáme. Rád bych teď mluvil s kapitánem Morathem."

Morath zbledl.

„Hned ho zavolám, pane..."

„Nemusíte," usmíval se Rhodan. „Za pár hodin jsem u vás. Připravte ubytování pro pětatřicet osob. Moje vlajková loď nás vysadí."

„Pětatřicet osob?" zaskočeně zvolal Henderson. „Ano, pane. Rozumím..."

Stanice byla dostatečně velká, přijala by i dalších šedesát lidí. Ale Henderson byl vedle z faktu, že přiletí osobně Administrátor Rhodan.

Co to mělo znamenat?

„V pořádku, majore. Těším se, že vás poznám. Uvidíme se za

chvíli..."

* * *

Ve srovnání s půldruhakilometrovým obrem THEODERICHEM připomínala M-S-13 trpaslíka. Perry Rhodan vydal veliteli vlajkové lodi Jefe Claudrinovi rozkaz, aby se stáhl na vyčkávací pozici, a pak se s doprovodem odebral na palubu stanice.

THEODERICH krátce nato zaplul do temnoty ve směru ke Galaxii a zmizel i ze zaměřovačích přístrojů.

V jídelně bylo ubytováno třicet Antiů, sluhů kultu Báalol. Před dveřmi se rozestavěly stráže. Zbývající čtyři členové Rhodanova doprovodu - Gucky, Iltu, John Marshall a Betty Toufryová -se odebrali do svých kajut.

Jenom Rhodan zůstal a doprovodil Hendersona do velínu, kde už ho se smíšenými pocity očekával Morath.

Rhodan vstoupil a podával kapitánovi ruku.

„Kapitáne Moratheu, chci vám poděkovat za odvahu, kterou jste prokázal. Rád si s vámi o návštěvě neznámé planety popovídám, ale nejdříve musím vyřídit něco jiného.“

Přívětivě se rozhlédl po přítomných.

„Musím si s vámi promluvit, pánové,“ řekl a naznačil, aby se posadili. „Dobrodružství kapitána Moratha je pochopitelně jenom jedním z mnoha důvodů, proč jsem k vám dnes přišel. Jak jste si již všimli, kromě mých nejschopnějších telepatů máte na palubě i třicet Antiů. Přešli do našich služeb dobrovolně. Jejich mentálních sil využijeme k zesílení telepatických vln. Ale nechci vás už déle napínat. Podívejte, náš boj proti Posbíům vstoupil do stádia, které v nás vzbuzuje značné obavy. Ztratili jsme nejlepší zbraň, zato jsme vytvořili novou. Ovšem potřebujeme ještě silného spojence, aby vystopoval neviditelné stanice robotů a aby kromě toho zjistil, kdy a kde udeří. Přišel jsem sem pátrat po Harnovi.“

Harno!

Henderson a Morath znali Harna alespoň podle jména. Harno byl kulovitou energetickou bytostí, která se živila světlem a žila mnoho milionů let!

Harno!

„Harno před časem zmizel a už se nám neohlásil. Máme důvod se domnívat, že se nezdržuje uvnitř Galaxie, nýbrž že vyrazil do mezigalaktického prostoru. Chceme po něm pátrat spojenými silami. Čtyři telepati, podpoření mentální silou třiceti Antiů, by to měli dokázat."

Rhodan zmlkl.

Velínem zavládlo ticho. Henderson mlčky zíral před sebe a kousal se do spodního rtu. Zato Morath se tvářil podnikavě.

„Nebude to nijak jednoduché," pokračoval Rhodan. „Plánuji na každý den jednohodinové telepatické sezení. Telepati nesmějí být přetížení. Nikdo z nás nedokáže říct, jak dlouho budeme muset čekat. Já osobně tady zůstanu týden. Pokud do té doby nezaznameníme úspěch..."

Zbytek věty nedořekl.

„Kde chcete ty seance pořádat?" zeptal se Henderson.

„Tady ve velínu," odpověděl Rhodan a rozhlédl se. „Odtud mohou být impulzy vyzařovány přímo do vesmíru, navíc je tady i dostatek místa."

Pak si promluvil s Morathem a nechal si vylíčit podrobnosti jeho návštěvy ledové planety. Nakonec přikývl a řekl:

„Posbiové kdysi před dávnými časy - ale nikdo neví kdy - kradli planety. Jejich technické možnosti musely tenkrát být ještě větší než dnes. Sebrali planetu - obydlenou nebo ne - a unesli ji do propasti, ve které vybudovali pevnostní prstenec. My dnes tyto planety nedokážeme zaměřit, protože jsou skryty za neznámým energetickým polem. Pomůže nám jenom náhoda, jako v případě Everblacku. I vy jste měl štěstí, kapitáne. Bohužel jsme tu planetu zase ztratili. Ale to nevadí. Mimochodem si myslím, že se jednalo o planetu, která ještě nebyla Posbii zařízena. Možná, že na ni Posbiové dokonce zapomněli. V takovém případě byla vaše akce dvojnásob cenná, protože teď už ji roboti asi nenajdou."

Třicet Antiů vytvořilo kolem čtyř telepatů kruh.

John Marshall, šéf jednotky mutantů, seděl se založenýma rukama uprostřed kruhu na podlaze. Společně s ním tam seděla telepatka a telekinetka Betty Toufryová a oba myšobové Gucky a

Iltu.

Drželi se za ruce, aby navázali tělesný kontakt a tím zesílili své myšlenkové impulzy. Antiové pak jejich impulz dále zesilovali.

Telepatické volání o pomoc, které bylo vyzařováno do nekonečna, bylo nejsilnější ze všech dob. Nikdo netušil, jak daleko mohlo být zachyceno.

Neexistovalo nic, co by bylo rychlejší než myšlenka.

Po půlhodině přešli čtyři telepati na příjem.

Avšak na svoje otázky nedostávali žádnou odpověď.

* * *

„Tak už se o to pokoušíme celej tejden," zapištěl Gucky a podrbl svou myšobí přítelkyni Iltu na zádech. „Ta telebytosť se nám ale nehlásí a nehlásí."

„Přitom je intenzita našeho telepatického volání tak silná, že polovinu posádky stanice rozbolela hlava," poznamenal Rhodan. „Zachycují ho už i netelepati, a to je co říct!"

Rhodan přikývl.

„Začínám si o Harna dělat starosti. Harno nás musí slyšet. Dobrá, v propasti mezi galaxiemi sice žádné světlo nesvítí, ale i vzdálená záře mlhovin by mu měla stačit k výživě!"

„Potřebovali bychom ho. Jeho televizní schopnosti... Je jediný, kdo nám dokáže názorně ukázat, co se děje kdekoli jakkoli daleko od nás."

„Ještě dva dny, John, víc už ne. Nemůžeme plýtvat časem."

* * *

Sezení tentokrát netrvalo ani deset minut a Harno už odpověděl.

Rhodan si všiml Marshallova trhnutí tělem, rychle vstal a stoupl si za něj, aby telepatickou cestou přes Marshalla komunikoval s Harnem.

„Kdo mě to tak naléhavě volá?" zeptal se Harno. „Jsou to mí přátelé ze Země?"

„Tady Perry Rhodan. Zachytil jsem tvou otázku, Harno.

Potřebuji tvou pomoc. Slyšíš mě?"

Trvalo to jen pár vteřin, pak přišla odpověď: „Já odtud nemůžu, příteli."

Rhodan zatnul zuby.

„Bez tvé pomoci, Harno, je Země ztracena. Možná zanikne i Arkon, nebo dokonce celá Galaxie. Vážně nechceš přijít?"

Nyní trvalo o něco déle, než Harno odpověděl.

„Země ztracena? Vysvětli mi to."

„Slyšels někdy o kosmických robotech? Říkáme jim Posbiové. Roboti, kteří mají pocity a znají emoce. Nenávidí vše organické a útočí proti nám, kdykoliv na nás narazí. Každým dnem čekáme jejich další útok, ale nemůžeme být všude. Pomož nám, prosím."

„Roboti s emocemi?" Krátká pauza. Pak: „Ano, znám je."

„Proč nemůžeš přijít, Harno? Co tě zdržuje? Kde jsi?"

„Na to se nikdy neptej, Perry Rhodane! I já podléhám jistým zákonitostem. Možná, že dokážu svůj pobyt zde přerušit, ale pak se musím vrátit."

„Přijď aspoň na chvíli, Harno..."

„Už jsem tady," ozvalo se ve zlomku vteřiny po poslední Rhodanově prosbě. Přišlo to tak náhle, že Marshalla rozbolela hlava.

Perry Rhodan se zahleděl ke stropu.

Vznášela se tam koule velikosti medicinbalu. Neuvěřitelně rychle se otáčela. Vylétaly z ní modré blesky, narážely na hmotu a zhasínaly.

Koule pomalu klesala, až se zastavila nad mutantovou hlavou. Antiové na ni zírali a neodvažovali se pohnout. Něco takového v životě neviděli. Tušili, že se dívají na projev mnohem větší moci a síly, než jakou ztělesňoval jejich kult.

Marshall se postaral, aby Antiové odešli na svou ubytovnu. Pak Rhodan řekl: „Děkuji ti, Harno. Doufám jen, žes neměl dlouhou cestu. Nepotřeboval jsi na to ani vteřinu."

„To se ti jen zdá, Rhodane. Tobě uplynula ani ne vteřina, vám všem... Musel jsem změnit časovou rovinu, abych načerpal dostatek energie."

„Ještě jednou ti děkuji," řekl Rhodan. „My každopádně svůj čas nesmíme ztrácet. Marshall, nastavte hyperspojení s

THEODERICHEM. Claudrin ať si nás vyzvedne. Musím tě požádat, Harno, abys pár dnů zůstal s námi. Naše strážní služba na kraji Galaxie nezvládá své úkoly. Ty dokážeš nahradit tisíce strážních stanic a přitom být u mě. Musím vědět, kdy Posbiové zaútočí, abychom dokázali včas zareagovat. Posbiové by měli pochopit, že Galaxie patří nám a ne jim."

„Galaxie patří všem mírumilovným," opravil ho Harno.

„Pro mě za mě," odpověděl Rhodan. „Posbiové však takoví nejsou. Zabíjejí každého. Mnoha planetám ukradli slunce a pozabíjeli miliardy živých bytostí."

„Znám Posbie, Rhodane. Ještě jsou nebezpeční. Pomohu vám. Řekni, co mám udělat."

„Vidíš vesmír?" zeptal se Rhodan. „Kolik toho z něj vidíš?"

„Moje schopnosti jsou omezené, příteli. Ale určitě vidím více než deset miliard lidí pohromadě. Počkej..." Koule jako by se nafukovala a změnila barvu na temně modrou. „Ano, vím... Víím, co bys chtěl..."

* * *

„Vy si vážně myslíte, že nová narkotická děla nahradí zničený fiktivní transmitter?" vyzvídal plukovník Jefe Claudrin od Rhodana, který se před několika hodinami vrátil na palubu vlajkové lodi.

„Doufám v to," odvětil Rhodan. „Jsou nastavena na frekvenci bioplazmy v robotech. Jakmile je toto plazma inaktivována, roboti jsou bezmocní. Stanou se obyčejnými roboty - a s těmi si snadno poradíme, pokud pak nezničí sami sebe, jak už se stalo."

O něco později šel Rhodan společně s Claudrinem a Bullym na obchůzku, aby zkontroloval připravenost všech narkotických děl. Byl přesvědčen, že jeho THEODERICH je schopna postavit se proti celé posbiovské planetě. Ovšem bylo mu také jasné, že se klidně může mýlit. Teprve první opravdová akce prokáže správnost jeho domněnek.

Když se vrátil do velínu, nejdříve se podíval na Harna.

Pořád ještě se vznášel pod stropem, ale byl větší. „Už jsem tě chtěl zavolat, Rhodane. Možná, že jsem něco objevil."

„Objevil? A co?"

„Ještě počkej, musím mít jistotu."

Harno klesl níž a zvětšoval se. Jeho povrch se začal měnit, přebíhaly přes něj barevné šmouhy, které se zvolna formovaly do obrazu.

„Jedná se o planetu, která je pro mě úplně neznámá," sděloval Harno. „Je obydlena humanoidními bytostmi, jak brzy uvidíte. Stala se však obětí strašlivého neštěstí. Podívejte se sami..."

Na Harnově povrchu se objevil ostrý obraz planety, která se zvolna přibližovala. Byl to zelený svět s moři, jezery a lesnatými kontinenty. Mohutná civilizační centra naznačovala, že tam žijí inteligentní a pokročilé bytosti.

Obraz se neustále zvětšoval a ukazoval tím pádem stále více podrobností.

Harno se soustředil na jedno z měst. Žily v něm bezesporu humanoidní bytosti jako Pozemšťané a Arkonidané. Pobíhali v divoké panice sem a tam, nasedali do malých letounů a odlétali k moři. Tam se však dostali z deště pod okap, jak později vysvětloval Harno.

Od severu se k městu blížila černá bouřková mračna, ale byla to vůbec mračna?

Černá stěna neuvěřitelně rychle obklíčila město a proměnila se v trychtýř, který velkou silou nasával vše, co obsahoval. Celé hřebeny pohoří se odtrhovaly od země a mizely v mračnu.

Zasáhlo to první domy na okraji města. Roztočily se jako káči, vytrhly se ze základů a jako by ve stavu beztlíže se vznasly do vzduchu. Spolu s domy mizely tisíce zoufalých bytostí, protože se neznámé síle nedokázaly ubránit.

„Příšerná přírodní katastrofa!" zaúpěl Bully a ustoupil o krok. „A my jim nemůžeme pomoci!"

„Přírodní katastrofa?" zopakoval Harno a nenechal tím nikoho na pochybách, že má jiné vysvětlení. „Vy si vážně myslíte, že je to přírodní katastrofa? Tak já vám ukážu něco, co vás z toho vyvede. Ale nelekněte se, protože uvidíte něco, co vám není neznámé."

Planeta se propadla zpět do vesmíru a zmenšovala se. Když byla velká už jenom jako pěst, objevil se prstenec tuctu kostkovitých lodí

obrovských rozměrů.

Fragmentální loď Posbiů!

Z každé lodi směřovalo k planetě cosi jako černé potrubí...

„Panebože!“ bezděky ujelo Rhodanovi. „Vypadá to, jako by chtěli sebrat planetě povrch, aby na ní nemohl nikdo žít...”

„Neznám důvod,” sděloval Harno. „Vím jenom, že to jsou Posbiové a že tato planeta bude během několika dnů neobydlená. Zbavují se živých bytostí jako když člověk kácí les, aby vyoral kořeny a připravil pole.”

Rhodan zíral na Harna.

„Co je to za svět? Kde ho najdu?”

„To já nevím, Rhodane. Našel jsem ho čistě náhodou bez zaměřovacího pátrání. Jeho slunce neznám. Hledal jsem a našel jsem, ale nevím kde.”

„Potřebuju souřadnice, Harno! Nemohl bys to aspoň zkusit? To přece musí být možné!”

„Možné to je, ale musel bych putovat od planety k planetě, od soustavy k soustavě. Může to trvat dny nebo týdny. Máš tolik času?”

Tolik času Rhodan neměl. Ale doufal, že existuje nějaká možnost.

„Dobrá, zkusíme to jinak. Ukaž mi přesně, co se tam dole děje. Ukaž mi tu planetu. Možná, že nás něco napadne. V Galaxii není mnoho lidem podobných bytostí.”

Harno poslechl.

Rhodan se znovu zahleděl na děsivý obraz zkázy.

„Nemají vesmírné lodě,” mumlal spíš pro sebe. „I když jsou velmi dobře technicky vyvinuté, zapomněli na vývoj vesmírné flotily. Nebo ji prostě nepotřebovali. Hm, to je upozornění číslo jedna.”

Pak zamýšleně řekl: „Mohl bys zjistit aspoň směr, ve kterém se to odehrává?”

„Jenom směr... Směr k centru Mléčné dráhy.”

Rhodan zbledl.

„Cože?” zeptal se vyděšeně. „Ne na okraji? Přece není možné, aby Posbiové pronikli rovnou do centra Galaxie, aniž bychom si toho všimli?”

Než mohl Harno odpovědět, zabzučel interkom. Byla to spojová

centrála.

„Je šéf ve velínu? Tady Brazo Alkher. Je to naléhavé, řekl bych, že..."

„Tady Rhodan. Co se děje?"

„Jsem v hyperspojové centrále, pane. Zachycujeme slabé, ale mimořádně neobvyklé hyperimpulzy, pane. Přicházejí z velké dálky. Snažíme se to rozšifrovat. Bohužel jsme nezaměřili směr, pane."

Rhodan zatím netušil souvislosti.

„Kdy budete mít text?"

„Doufám, že za pár minut, pane."

„Dobrá, pak mi ho dejte."

Rhodan se odmlčel a opět se zahleděl na Harnovu obrazovku. Po chvíli strnul. Pak řekl: „Vypadá to, že jsem viděl transmitterovou stanici..."

„Transmitterovou stanici?"

„Ne přímo ji. Přesněji řečeno, viděl jsem světelný oblouk, ale zmizel dřív než mohl být použit. Zdá se, že jich na té planetě mnoho nemají."

„Světelný oblouk?" ozval se Bully. „Jako v Modry soustavě?"

„Ano," přikývl Rhodan.

V tu chvíli se ohlásil počítač a oznámil, že vzdálenost neznámé vysílačky činí více než padesát tisíc světelných let.

Rhodan přimhouřil oči.

„Čtěte, kapitáne!"

Brazo Alkher četl:

„... zaútočily! Jsou to vesmírné lodě zcela neznámého typu..., kostky..., délka hrany dva kilometry..., trychtýře nasávají vše a odnášejí to na paluby těch lodí..., jsme ztraceni..., transistory nefungují..., prosíme o pomoc! Varování všem..., není zbraně proti..."

Rhodan chvíli mlčel a pak se zeptal: „Podle kterého kódu bylo vysílání dešifrováno? Jedná se o arkonidskou řeč? Rychle informace!"

Odpověď přišla promptně.

„Vysílání je jednoznačně akonského původu, pane."

Rhodan přikývl a téměř automaticky řekl: „Díky, kapitáne, to by

bylo všechno. Pokuste se zachytit další vysílání a dejte mi vědět, až se tak stane. Konec."

Pak se otočil ke Claudrinovi:

„Jefe, okamžitě naberte kurz do Modré soustavy, planeta Sphinx. Co nejrychleji! Informujte naši flotilu, ať tam letí také. Sejdeme se tam s ní."

„Do Modré soustavy, pane?"

„Ano, Claudrine, rozuměl jste dobře. Pospěšte si. Myslím, že nyní nesmíme váhat. Možná se nám podaří zachránit zbytek napadené planety. A kromě toho musíme dát Posbíům lekci..."

* * *

Sotva THEODERICH přistál na planetě arogantních a povýšených Akonanů, která se jmenovala Sphinx, Rhodan se spojil s Vládnoucí Radou. Vyličil, co všechno mu Harno ukázal a požádal o souřadnice neznámé planety, aby mohl zachránit její obyvatelstvo. Bylo mu přislíbeno, že se to dozví okamžitě poté, co bude svolána konference, která rozhodne. Rhodanovi začalo dlouhé čekání.

* * *

Ve velkém jednacím sále Vládnoucí Rady Akonu došlo ke sporům.

Jednání předsedal Mentor z Karastoru.

„Všichni víme, co se na Saloratu děje," přerušil ohnivou debatu delegátů, „a taky víme, že by ani Pozemšťané nemohli Saloranům pomoci. Proč bychom jim tedy měli prozrazovat pozici planety?"

Odpovídali mu všichni přítomní naráz, ale jeden z hlasů zněl nejjasněji. Patřil mladému blond'atému muži, který se jmenoval Helos z Las Toóru.

„Mentore z Karastoru, ctíme tvou moudrost a tvou dobrou vůli, ale nezacházíš příliš daleko? Pokud je Salorat beztak ztracen, neuškodí, když se Pozemšťané dozvědí jeho pozici. Možná se jim přece jen podaří těm robotům ublížit. To by bylo dobré!"

„Ano, Helos má pravdu!" volalo několik Akonanů zároveň, ale

na lavicích opozice protestovali.

„Pozemšťané se nesmějí dozvědět, že máme kolonializované planety! Salorat musíme vzdát! Přerušte transmitery!"

„Vy je přenecháte jejich osudu?" protestoval Helos.

Mentor si zjednal klid.

„Raději je obětujeme, než abychom pomáhali Pozemšťanům," řekl. „Rozum nám přikazuje nebrat ohledy na city. Proč nás mají zajímat Pozemšťané? Perry Rhodan chce proniknout do našich tajemství. Jeho nabídka pomoci nešťastným Saloratanům je pouhou záminkou."

„Třeba to myslí upřímně!" volal Helos. „Musíme to riskovat, přátelé! Rhodan ví, že máme kolonizované planety, proč by sem jinak přišel? Saloratané vysílali volání o pomoc a tím pádem se prozradili..."

Ale jeho názory nenašly úrodnou půdu.

Mentor z Karastoru nechal hlasovat. Prošly jeho návrhy.

* * *

„Vládnoucí Rada lituje, že vás musí odmítnout, Pozemšťane. Akonané nemají žádné koloniální světy. Dnes už ne."

Rhodan pochopil dvojsmysl té věty.

„Povězte Radě," odpověděl, „že vám nevěřím ani slovo. Zachytili jsme volání o pomoc a známe dokonce i jméno dotyčné koloniální planety."

To sice nebyla pravda, ale proč by měl Akonanům prozrazovat, že myšob Gucky nepozorovaně teleportoval do jednacího sálu Vládnoucí Rady, aby tam naslouchal?

„Povězte Radě, že Salorat najdeme, i kdybychom měli pročesat celý vesmír. Dávám Vládnoucí Radě ještě jeden den. Pak ať znovu rozhodne. A ještě něco: dnes sem dorazí flotila arkonidského Imperátora. Nesledujeme žádné nepřátelské cíle, jenom chceme být v boji proti Posbíům podpořeni."

„Sdělím Radě Akonu vaše slova," chladně opáčil vyjednávač a monitor zhasl.

Rhodan a jeho muži sledovali Harna, který zprostředkovával

obraz i zvuk z dalšího jednání Vládnoucí Rady.

„Nejde jenom o Salorat!" vášnivě hřímal Helos z Las Toóru. „Salorat je ztracen. S roboty nelze vyjednávat a nelze je porazit! Stali se pro nás nepřítelem číslo jedna! Jsou nemilosrdní a krutí! Chcete totéž tvrdit o Pozemšťanech? Copak nám nějak ublížili? Jsou dostatečně silní, aby to snadno dokázali. Pokusili se snad někdy zničit naši planetu? Pokud nám nyní nabízejí pomoc proti Posbiům, pak se tak děje v našem vlastním, jakož i v jejich zájmu!"

„Budeme hlasovat," řekl Mentor z Karastoru. „Pozemšťanům nebudeme nikdy pomáhat!"

„Ještě moment!" ozval se Helos. „Chci toho povědět ještě víc. Nejde jen o to, abychom pomáhali Pozemšťanům. Chcete ztrácet jednu planetu za druhou jenom proto, že jsme příliš pyšní a nechceme přijmout pomoc od mladší civilizace? Útok proti Saloratu byl první, ovšem zcela jistě ne poslední! Možná, že roboti dokonce najdou i slunce Akon. Co pak?"

Odpovědí mu bylo ledové mlčení.

Mentor z Karastoru se jen pomalu zotavoval ze šoku, který v něm vyvolala mladíkova slova. Hlas mu zněl nejistě, když vyzval přítomné:

„Hlasování! Já... já se zdržuji hlasování."

* * *

„Jo," souhlasil Gucky. „Akonani jsou mazaný lišáci. Chtěj nás na Salorat poslat pomocí transponderu. Neprozradí nám souřadnice ty ubohý planety... A nikdo z delegátů na ně nemyslel. Neznám je..."

Rhodan čekal.

Musel si vyslechnout oficiální zprávu Vládnoucí Rady Akonu, a tak na ni čekal. Myslel mezitím na přilet svého přítele Atlana a jeho flotily. S Atlanem před chvílí mluvil a vysvětlil mu situaci.

Pak se znovu ozval mluvčí Vládnoucí Rady:

„Je mi líto, Perry Rhodane, že jsme plýtvali časem. Rada se rozhodla dát k dispozici jeden transponderový oblouk do Saloratu. To je pro Pozemšťany nejrychlejší cesta..."

„... a pro Vládnoucí Radu šalamounské řešení. Nedozevíme se

pozici."

„Jistě, ale já to nezměním. Další podmínkou je, že smíte k Saloratu jenom se stovkou malých jednotek. Nesmíte s sebou vzít víc než pět tisíc mužů. Bude to stačit?"

To byla tvrdá rána. Rhodanovy vyhlídky na poražení Posbiů se smršklý na minimum.

„To nestačí. S tím nic nedokážeme," odpověděl podle pravdy.

„Bohužel, nedokázal jsem mínění Rady víc ovlivnit," odpověděl Helos.

„Já vím. Přijímám tedy oficiální nabídku. Kdy bude transiterový oblouk připraven?"

Helos se už neusmíval. Chápal vážnost situace.

„Za dvě hodiny, Perry Rhodane. Přejí vám mnoho štěstí."

„Jenom pro Akonany bych to nedělal," odpověděl Rhodan.
„Nezaslouží si to."

* * *

Světelný oblouk se klenul nad krajinou. Vypadal impozantně, ale byl to pouze vstup do obrovitého materiálního transiteru, s jehož pomocí se i větší kosmické lodě v nulovém čase dostávaly do přijímací stanice jinde ve vesmíru.

Za světelným obloukem bylo nevlídně černo...

Atlan zůstal na základně. Bylo rozhodnuto, že poletí Gazely a nějaké pancéřové čluny. Rhodan s sebou vzal několik mutantů kromě Iltu. Harna měl schovaného v kapse uniformy. Byl přesvědčen, že je v dané situaci dobře vybaven i vyzbrojen.

„Akonané nám dávají znamení," oznamoval Rhodan. „Jdeme na věc."

Nasedali do člunů, vznesli se a jeden člun za druhým mizely v transiterovém oblouku. Tato brána do vesmíru pro ně znamenala zároveň i bránu pro návrat.

Atlan to všechno sledoval a když všechny čluny odletěly, měl pocit, že se mu zastavilo srdce.

Světelný oblouk totiž náhle zhasl.

Akonané odřízli Rhodanovi cestu zpátky.

* * *

Když si toho Rhodan všiml, bylo už pozdě.

Přijímací stanice stála na okraji jednoho ještě nenapadeného města. Stovka Gazel přistávala a vykládala náklad.

„Zůstaneme na palubě člunu?" zeptal se Bully.

Rhodan přikývl.

„Musíme zůstat mobilní. Harno!"

Energetická koule vklouzla Rhodanovi na dlaň. Nyní byla malá jako lískový oříšek.

„Harno, musím se pokusit sdělit Atlanovi naši pozici. Myslíš, že se nám to může podařit? Uměl bys s Atlanem navázat spojení?"

„Už se snažím," sděloval Harno. „Není to jednoduché, protože naši pozici neznám a proto ji Atlanovi neumím spočítat. Ale směr je jasný. Aha..., přeskočil jsem centrum Galaxie. Tady už se vyznám. Prorážím k Modré soustavě."

Skutečnost byla zvláštní, podivná a zázračná zároveň. Harno ležel Rhodanovi na dlani, ale jiná součást jeho Ega se vydala na toulky.

Gucky s Johnem Marshallem se vrátili zpět.

„Jednotky jsou připraveny," hlásili. „Pancéřové čluny operují podle plánu. Gazely mají kontakt s nepřítelem."

„Bully," řekl Rhodan, „postarej se o to. Počkám tady na spojení s Atlanem. Je důležité, aby nám sem přiletěl se svou flotilou na pomoc."

Oddechl si, když ve velínu osaměl. Velitel odešel. Jenom Harno mu pořád ještě ležel na dlani a třpytil se jako malá bomba.

„Už jsem našel Akon," hlásil a nafukoval se. „Atlan mě neuvidí, ale zachytí mé myšlenkové impulzy. Řekni, co mu mám povědět."

* * *

„Nelekej se, Atlane! To jsem já, Rhodan. Harno nás dva spojil. Odpověz - slyšíš mě?"

Viděl, jak sebou Atlan trhl, rozhlédl se a pak váhavě přitakal.

Arkonidan stál ve velínu své lodi, obklopen několika důstojníky.

„Nechte mě o samotě," řekl jim a mlčel, dokud neodešli. Pak se posadil a zahleděl se ke stropu. „Nevidím tě, Harno. Jsi tady?"

„Všechno, co říkáš, Rhodan slyší."

Atlan už nekladl žádné další otázky. Ale než mu mohl Rhodan něco říct, ve velínu Gazely materializoval Gucky. Divoce mával rukama a zděšeně pištěl:

„Akonani! Vypnuli transmitterovej oblouk! Co budeme dělat?"

Rhodan na Guckyho zíral. Jen pomalu mu docházelo, co může chybějící transmitterové spojení znamenat. Byli tu odříznuti.

„Zbabělci," odpověděl Rhodan. „Gucky, okamžitě skoč do Gazely majora Ralkse. Je tam nainstalována hypervysílačka. Ať okamžitě odešle signál, na kterém jsme se s Atlanem dohodli. Ať ho vysílá pořád dokola. Rozumíš?"

Gucky zmizel.

Harnovi - a tím i Atlanovi - Rhodan řekl: „Nyní jsme na tebe odkázáni. Musíš sem přiletět. Posbiové dostanou posily, až zjistí, co se tu odehrává. Pokus se zachytit náš naváděcí signál. Rozuměls?"

„Rozuměl, Perry. Pokud to nevyjde, srovnám hlavní město Akonu se zemí. Bud' mi sdělí pozici Saloratu, anebo budou sdílet jeho osud. Máš něco proti?"

„Jistě, Atlane. Prolil bys krev milionů nevinných. Však my už Akonany nějak přelstíme, neměj obavy."

* * *

Celkem to bylo čtrnáct sacích paprsků z fragmentálních lodí Posbiů. Byly hladové, nenasyté, neustále nasávaly hmotu všude tam, kde dopadly na povrch nešťastné planety Salorat.

Šéffyzik Gernot podával Rhodanovi hlášení:

„Podle mých propočtů by všechny ty lodě Posbiů už měly být přetížené a měly by se zřítit. Ale dál drží své pozice, takže patrně disponují silnými antigravovými poli."

„Mluvte," vyzval ho Rhodan. „A nešetřte mě."

„Je zcela zřejmé, že jim nevadí druh hmoty. Sací paprsky berou všechno: kamení, dřevo, živé bytosti, vodu. Ale zjistili jsme, že sají

jen do určité hloubky. Plynou z toho dvě věci: buď jim vadí horniny z větší hloubky, anebo chtějí pouze zamezit znovuoobydlení této planety."

„Beru na vědomí, pane Gernote. Pokračujte v hlášení, pokud narazíte na nějaké nové poznatky."

Přerušil spojení a zamyslel se. Kam tyto lodě odvázejí svůj náklad? Na nějakou mateřskou planetu Posbiů, nebo na některou z mnoha základen, které si vytvořili na ukradených planetách?

„Zaútočíme na ně," rozhodl Rhodan, když se vrátil do velínu. Chtěl vyzkoušet narkotická děla i pancéřové čluny.

Palubami Gazel zněly rozkazy. Na planetě zůstala jenom jedna jediná: ta, která bez ustání vysílala naváděcí hypersignály.

Kapitán Harras obeplul černý sací paprsek a pak při něm začal stoupat vzhůru k nepříteli.

Společně s pěti dalšími Gazelami a třemi pancéřovými čluny letěli k zdánlivě nehybně stojící fragmentální lodi.

„Narkotická děla musejí bez ustání střílet!" přikázal Rhodan velitelům lodí. „Pokud se neukáže účinek, palbu po deseti minutách zastavit!"

Zprvu se vůbec nic nedělo, protože paprsky zůstávaly neviditelné. Presto však bylo zřejmé, že narkotické paprsky bez potíží pronikly energetickými štíty posbiovských lodí. Záleželo jen na tom, zda dokázaly paralyzovat plazmu v posbiovských robotských tělech.

Rhodan napjatě čekal.

Pak požádal Harna, aby působil jako přenosce obrazu.

Koule se zvětšovala. Na jejím povrchu se objevovaly podrobnosti.

„Najdi mi velitele," požádal Rhodan. „Chci, aby narkotická děla namířila na něj."

Dostal údaje a předal je dál zbrojnímu důstojníkovi.

Paprsek jednoho děla se zaměřil novým směrem a tiše navštívil velín sledované lodi. Robot, který dosud řídil akci, se stal terčem neviditelného ostřelování.

Pak jeho plazma usnula.

„Hned to tu máme," šeptal John Marshall. „Každou chvíli začne

vysílat!"

Rhodan zapnul svůj mikropřijímač, nastavený na frekvenci Posbiů.

„Milujte nitro, zachraňte nitro!"

Rozuměli tomu. Poslední volání o pomoc robotského velitele!

A pak na lodi Posbiů propukl chaos.

Narazily na sebe skupiny zasažených a nezasažených robotů. Bojovaly spolu a jejich boj probíhal neuvěřitelně urputně.

Jako by zešileli...

Rhodan pochopil, že ostřelování narkotickými děly obrací nenávisť vůči organickému životu na druhou stranu. Dosud byly největšími nepřáteli robotů živé bytosti, teď stroje!

Revolta však brzy odezněla, protože stále více robotů ztrácelo svou myšlenkovou schopnost a byli dezaktivováni. Jejich buněčná plazma přestala vysílat rozkazy. Změnili se v mrtvé stroje.

Rhodan to registroval se zájmem, ale věděl také, že jeho vítězství je pouze chvilkové. Jakmile vypne narkotická děla, bude jen otázkou času, kdy se Posbiové zotaví.

Museli přidat.

„Vypněte narkotická děla!" přikázal po telekomu. „Soustředěná palba z energetických palebných stanovišť! Ochranný štít je prolomen!"

O pár vteřin později byl fragmentální křižník ze všech stran ostřelován energetickými blesky. Nástavby a výčnělky na povrchu lodi Posbiů se tavily, vznikaly otvory a trhliny, jimiž energetické paprsky pronikaly do nitra lodi.

Některé agregáty explodovaly.

Vtom si Rhodan všiml, že černý sací paprsek zhasl. Předměty všeho druhu - kamení, části domů anebo kusy kovu - visely volně v prostoru, než spadly zpátky na povrch Saloratu.

„Gucky! Rasi Čubaji!" zvolal Rhodan. „Nastal váš čas. Víte, co máte udělat. Odložte bomby a jen zmáčkněte časový spínač!"

Kývli. Víc nebylo potřeba. Kromě toho tuhle práci nedělali poprvé.

Zmizeli.

Teleportovali do malé zbrojní komory Gazely, kde jim důstojník

předal po malé jaderné bombě.

Rhodan čekal, dokud se teleporteři nevrátí zpátky do velínu.

Pak vydal kapitánu Harrasovi rozkaz, aby se co nejrychleji vzdálil od fragmentální lodi. Ostatní jednotky vyčkávaly v bezpečné vzdálenosti.

Přesně dvacet vteřin po akci teleporterů fragmentální loď detonovala.

* * *

Poslední posbiovské impulzy náhle ztichly.

Rhodan se zhluboka nadechl.

„Však my se s nimi vypořádáme," řekl spíš sám sobě než ostatním. „Dopadlo to lépe, než jsem čekal. Proč se nebránili? Copak neměli na palubě zbraně?"

„Byli jsme rychlejší," domníval se Bully. „Takže jednu loď bysme měli. Co ty ostatní?"

„Zjistili jsme, že je umíme ochromit, a že pak ke zničení lodi zbývá dostatek času," kývl Rhodan, spojil se s veliteli ostatních Gazel a sdělil jim postup, jakým mají zaútočit. Brzy dostal zprávu, že bylo poškozeno dalších sedm fragmentálních lodí.

Svraštil čelo. Že by se Posbiové tak rychle vzdávali?

Ale sotva o tom zapřemýšlel, dostal zprávu, že zbývajících nepoškozených šest lodí přerušilo sací činnost a že se shromažďují. Pro maličké Gazely bylo takřka nemožné, aby proti nim zaútočily. Šest posbiovských lodí se navzájem krylo. Zahájily palbu. Používaly přitom i nebezpečné transformační paprsky, které se při dopadu na cizí těleso zhmotnily v bomby.

Rhodan přikázal okamžitý ústup. Spokojil se se zničením jedné fragmentální lodi a s poškozením dalších sedmi. Posbiové se přestali zajímat o planetu Salorat. To už byl docela slušný výsledek.

A pak oněch sedm zasažených fragmentálních lodí vybuchlo.

Rhodan tomu zprvu nechtěl ani věřit, ale bylo to tak. Nic z nich nezůstalo. Roboti zničili sami sebe, protože byla napadena jejich plazma, anebo protože přišli o velitele lodi. Samodestrukce byla naprogramována.

Zůstalo jich šest.

„Sejdeme se u zhaslého transmitterového oblouku!" oznámil Rhodan. „Myslím, že bude možné soustředěně napadnout zbývající lodě. Zdá se, že mohou buď sát, anebo bojovat. Obojí zároveň jim nejde. V tom by měla spočívat naše šance."

Gazely se slétaly zpátky k planetě.

Než však stačily dosednout všechny, přišla ohromující zpráva: fragmentální lodě Posbiů dostaly posilu - přiletělo jich dalších dvacet. Pak společně obklíčily Salorat.

* * *

V malém údolí na Saloratu si Rhodan zařídil hlavní stan. Na povrchu planety zůstal jenom jeho člun a člun s hypervysílačkou. Ostatní Gazely odletěly, aby se na vlastní pěst pokusily zaútočit proti fragmentálním lodím pomocí narkotických děl.

Před Rhodanem stál Šéffyzik Gernot a podával další hlášení: „Je to neuvěřitelné, pane, ale Posbii nasávaná hmota se tisícero násobně zhustí. Nevím, jestli se tomu dá říkat atomární přeměna. Materie je prostě komprimována. Ze skály o obsahu jednoho kubického metru se stane malá kostka o průměru deseti centimetrů. Hmotnost zůstane stejná. Váha ve skladech posbiovských lodí musí být obrovská..."

„Víte, proč to dělají?"

„Šetří místem, řekl bych."

„To vím také," netrpělivě namítl Rhodan. „Ale umíte si představit, nač asi potřebují tolik materiálu?"

Gernot vzdychl.

„Myslím, že zhuštěnou hmotu někam odvázejí a tam jí vracejí původní podobu. Tím způsobem jsou schopni vytvořit třeba i celou novou planetu."

„Novou planetu? A proč?"

„Je to jenom teorie, pane. Stejně dobře možné, že hmotu převádějí na energii."

„Díky, Gernote. Ozvěte se mi zase, až budete mít něco nového."

Gazelám se podařilo zničit další loď Posbiů, ale stálo to i životy posádek tří Gazel.

Bully se postavil k Rhodanovi.

„Perry, nemůžeme tady nečinně přihlížet než se Atlanovi konečně podaří nás najít. Major Ralks ať tady zůstane, ale my musíme zaútočit. Měli bychom se pokusit přinutit některou z posbiovských lodí k přistání.“

„Ty chceš zajmout jejich loď?“ nevěřícně se zeptal Rhodan. „A jak bys to chtěl provést?“

„Uvidíš,“ zašklebil se Bully a otočil se na Guckyho s Čubajem. „Uspíme velitele jedny lodě a vy mě tam vezmete na palubu. Pak s tou lodí přistaneme a budeme v ní mít ten nejlepší hlavní stan, jaký si je možný představit!“

* * *

Měli štěstí.

Objevíli fragmentální loď, která znovu zahájila sání. Roboti patrně dospěli k závěru, že je po nebezpečí. Ras Čubaj a Gucky čekali na Rhodanův pokyn. Bully stál mezi nimi.

„Štít...,“ řekl Rhodan, ale pořád ještě váhal. „Zeslábl. Myslím, že byste to teď mohli zkusit. Projdete.“

Gucky a Ras na sebe kývli, pak dematerializovali - a vzali Bullyho s sebou.

Skok si vypočítali dobře.

* * *

Půlkruhovitá místnost musela být velínem. Čtyři humanoidní roboti se pohybovali těžkopádně a vůbec nereagovali na příchod tří organických bytostí. Ještě stále se nacházeli pod palbou narkotického děla a nemohli lidem ubližovat.

„Támhle naproti to musí být velitel,“ řekl Gucky a ukázal na mohutnou konstrukci. „Naprogramujeme ho pomocí atomového granátu?“

Bully sáhl do kapsy a jeden vyndal.

„Postačí?“

„Vem radši dva,“ radil Gucky a zpracovával robota jednoduchým

ručním paprskometem. Kovové monstrum se nebránilo a tavilo se.

Bully k němu přistoupil. Velitel se ani nehnul. Seděl na pevně ukotveném kovovém podstavci, ze kterého vedly na všechny strany kabely.

„Hotovo?“ zeptal se Bully a zvedl granáty.

Teleporteři přitakali.

Bully zmáčkl časový spínač a upustil granáty do škvíry v robotském veliteli. Pak Ras a Gucky opustili centrálu. Zůstala jim jenom minuta, ale nepomýšleli na návrat na palubu Gazely.

Ještě ne.

Detonace otřásla velínem a přerušila všechna spojení. Roboti byli najednou bezradní. Jistě, jejich plazma by jim za normálních okolností pomohla samostatně se rozhodovat, ale nyní byla ochromena narkotickými paprsky.

Rhodanovi vyslanci opustili úkryt a ničili jednoho robota za druhým. Gucky zároveň četl v Rhodanově vědomí, že se mají vrátit, protože fragmentální loď začínala padat k planetě.

„Vždyť by to pak všechno bylo k ničemu!“ odporoval Gucky. „Chceme tu loď dostat nezničenou!“

Rhodan v duchu odpovídal: „Nepadá rychle - nezničí se celá. Tak se koukejte rychle vrátit!“

Když pak trojice materializovala zpátky ve velínu, fragmentální loď se téměř důstojně snášela k planetě.

* * *

Obrovská kostka byla mírně zdeformována, ale dopadla lépe než čekali, i když praskla napůl, ale tím pádem aspoň umožnila vstup. Bylo možné do ní vlétnout.

Harras to provedl.

Dostali se až do skladu s komprimovanou hmotou z planety Salorat. Tam byli prozatím v bezpečí.

Spojař Gazely navázal kontakt s ostatními veliteli a přikázal, aby byly všechny útoky zastaveny.

„Pane, Posbiům přiletěly na pomoc další posily. Jde o zhruba padesát lodí. Krouží kolem Saloratu a napadají Gazely a pancéřové

čluny."

„Členové posádek musejí mít zapnuté mentální absorbéry, dohlédněte na to!" přikázal Rhodan. „Všechny Gazely a čluny se tu shromáždí. Tady je místa dost a jsme tu v bezpečí. Zaříd'te to!"

Zatímco Gazely vplouvaly do skladu, ozval se major Ralks: „Pane... Atlan hlásí, že zachytili náš naváděcí signál a že zjistil pozici Saloratu. Flotila sem už letí. Dorazí nejpozději za dva dny."

„Za dva dny?" protáhl hlas Rhodan. „To je hodně času. Doufejme, že se do té doby udržíme. Přežil to na Saloratu někdo?"

„Některá města zůstala nedotčena, pane. Pokud Posbiové nezačnou znovu sát, zůstane to tak."

„Takže dva dny," zamumlal Rhodan. „Do té doby musíme Posbie zdržet. Pokud Atlan přiletí, dopadne to dobře. Díky, majore. Zbytek převezme Harno."

Ze stovky Gazel a padesáti pancéřových člunů se ohlásilo jenom sedmdesát jedna Gazel a třiatřicet pancéřových člunů. Více než sedm set Pozemšťanů nalezlo v boji smrt.

* * *

John Marshall dostal od Rhodana speciální úkol, aby na palubě fragmentální lodi vystopoval případné impulzy plazmy a ohlásil mu to.

Marshall se pustil do práce.

Hledal a našel.

Jeden impuls se mu zdál velmi silný a intenzivní. Opakoval se pořád dokola a přinášel jenom jednu základní informaci:

„Ničit!"

Zprvu si o tom Marshall nic nemyslel, ale pak si uvědomil, že je to rozkaz, který přichází z nadřícené lodi a že platí zříčenému fragmentálnímu křižníku.

Rhodan pochopil, že se octli nikoliv v bezpečí, ale ve smrtelném nebezpečí, přestože velitel křižníku byl zničen a nemohl vykonávat rozkazy. Posbiové byli na takový případ zcela určitě připraveni.

Každou chvíli mohlo dojít k samodestrukci lodi.

„Komando do akce připravit!" rozkázal kapitánu Harrasovi a

sám spěchal do spojové centrály. „Setkání u místa, kde stál transmitter! Tam se ukrýt, dokud nedorazí flotila!"

Gazela za Gazelou opouštěly vrak a odlétaly na jiné místo.

Zbývalo ještě pět posledních pancéřových člunů, které měly opustit fragmentální loď, když se vrak proměnil ve žhavou kouli, připomínající slunce. Zemí otrásla exploze, která roztavila vše, co se nacházelo v jejím okolí.

Rhodanova jednotka se pak skládala už jenom z osmadvaceti létajících pancéřových člunů a jedenasedmdesáti Gazel.

* * *

Posbiové jako by na tuto chvíli čekali. Možná doufali, že Pozemšťané při výbuchu zahynuli, možná ne. Každopádně se nad místem neštěstí zjevilo pět fragmentálních lodí. Pustily se do pronásledování prchajících člunů.

„Každý se probije sám!" sděloval Rhodan velitelům. „V případě nouze transítovat do vesmíru, pokud by přesila byla příliš velická."

To představovalo jedinou záchranu.

I Rhodanova Gazela se nízko při zemi řítila k domluvenému místu, ale jeden z fragmentálních křižníků se pustil do jejího pronásledování.

„Gucky!" zvolal Rhodan. „Když tu loď začneme ostřelovat narkotickými paprsky, doneseš na její palubu bombu?"

„Zkusím to."

Zkusili to.

Nejdříve se vrátil i s bombou, protože nepronikl ochranným štítem, ale druhý pokus už vyšel.

Loď Posbiů krátce nato vybuchla, ale šlo jenom o částečný úspěch. Na obzoru se hned objevila další fragmentální loď a zahájila pronásledování. Rhodanovi nezbývalo, než uniknout do vesmíru.

Pak ale ze spojové centrály přišlo hlášení: „Pane, mám spojení s Atlanem! Jeho flotila už minula pátou planetu. Blíží se k Saloratu."

„Harrasi, naberte kurz k Atlanově flotile. Letíme jí v ústřety. Ale pak se vrátíme!"

A tak se také stalo.

* * *

Vrhli se na Posbie s pěti superobřímí loděmi a stovkou těžkých křižníků. Mocná narkotická děla superlodí šla od úspěchu k úspěchu. Netrvalo dlouho a brzy jedna fragmentální loď po druhé vybuchovaly a tříštily se. Byl to nečekaně rychlý a jednoznačný úspěch.

Posbiové se nebránili ani pět hodin a pak se dali na útěk. Pozemšťané zvítězili.

* * *

„Už se musím vrátit," řekl Harno. „Povolal jsi mě, Perry Rhodane, a já jsem přišel. Ale teď zase musím zpátky."

„Děkuji žeš přišel, Harno. Velice jsi nám pomohl. Ale... Kdybych tě znovu potřeboval, smím tě zavolat?"

„Přijdu," odpověděla podivná bytost. „Mléčná dráha bude daleko, ale já přijdu."

„Díky za všechno," řekl Rhodan a uklonil se před zmenšující se koulí. „Snad ti budu jednoho dne moci splatit všechny dluhy."

„Na konci časů," sdělil Harno a Rhodan měl pocit, že slyší tichý smích.

Pak koule zmizela.

Atlan se zahleděl k nebi.

„Je to náš přítel... Víc toho o něm ani nemusím vědět..."

Dívali se společně na zničenou planetu. Bude trvat tisíce let, než na vysátých místech opět ponese život. Oranžové slunce klesalo za obzor. Zemřelo tu mnoho Pozemšťanů. Lidí, kteří obětovali svůj život pro cizí obyvatelstvo. Měla jejich oběť nějaký smysl?

Rhodan se rozhlížel.

Přemýšlel.

Posbiové také uměli přemýšlet. Možná, že se z této porážky poučili. Možná, že už nad nimi nikdy nezvítězí...

MYŠOBOVO ŠKOLENÍ

V líčení osudů Perryho Rhodana se ocitáme v roce 1200 NGL. Tehdy začíná, docházet k nevysvětlitelným poruchám hyperprostoru. Větší část galaktické techniky se zakládá na využití pětirozměrného kontinua. Když selhávají první přístroje, nikoho to nevyvede z míry, ale pak se to stane: hyperprostor ztrácí svou známou strukturu a veškerá pětirozměrná technika selhává.

Gucky se mezitím vypravil hledat dva chybějící Nesmrtelné. Jako hledané osoby jsou identifikována dvojčata Mila a Nadja Vandemarovy. Obě ženy mají mutantské schopnosti, označované termínem „zrcadlové vidění“. Společně dokáží pochopit atomární strukturu okolí a jistou měrou ji měnit.

Reginald Bull zatím pokročil ve zkoumání artefaktů, které přivezl ze své expedice, a dozvídá se o existenci pavouci civilizace na Arcoaně. Archnoidé napáchali mnoho zla, které se nyní snaží napravit. Aby unikli civilizaci Riinů, která chce jejich schopností využít pro sebe, předstírají zničení svého světa a unikají do vzdálené galaxie Aemelonga, kde zakládají novou říši.

V Mléčné dráze se opět projevují předchozí jevy -jakési „ustrnutí“ značné části vesmíru. Je vyvoláno novou zbraní Arachnoidů, kteří se tak brání Riinům. Po navázání kontaktu je rovnováha opět obnovena.

Lod' BÁZE vyráží na průzkumný let do oblasti Velké Prázdnoty v sektoru Vlasu Bereničina. Galaktici na cestě založí deset základen, které spravují androgynní roboti (dokáží se sami učit i vyrábět). Po třech letech BÁZE dorazí do hvězdokupy NGC 4793 a její satelitní galaxie Queeneroch. Tu kdysi zničil národ Arcoaů. Část posádky se tu nakazí neznámou infekcí. Pak BÁZE dosahuje Velké prázdnoty.

Poblíže pulzaru Borgia zuřila kdysi prudká válka. Civilizace Tanxtuunra se tu bránila neznámému nepříteli. Ohniskem bojů bylo 21 světů, kterým Ennox Philip říká samplery. Ennoxané na nich vždy materializují, když chtějí vnikat do Velké prázdnoty. Jak sestry Vandemarovy nakonec odhalí, všech 21 planet je spojeno složitou vícerozměrnou sítí, která skrývá pyramidální prizmata (vřetena). Vřetena však nejsou kompletní, každému schází 21 segmentů. Ty se

pak najdou na temném světě Charonu. Tady Galaktikové narazí na tajuplnou bytost Moiru, jejíž úmysly neznají.

Perry Rhodan se dozvídá, že 21 samplerů bývalo branami do jiné dimenze, odkud přicházel protivník koalice Tanxtuunry. Potom se všechny brány podařilo uzavřít a zapečetit.

Když se BÁZE v listopadu 1210 NGL vrátí do Mléčné dráhy, Galaktici zahájí pokusy s vřeteny a jejich segmenty. Po několika neúspěších nakonec vznikne 14 vřetenovitých, vysoce inteligentních umělých bytostí, které se spojí v takřka neporazitelnou skupinu a uvedou Galaxii do strachu a hrůzy. Bezohledně pátrají po informacích o svém určení, kterého si jsou sice vědomy, ale nedokáží je konkretizovat.

Vřetenovité bytosti zkontrolují až Moira. Zaveze je svou lodí STYX k Velké prázdnotě. I Perry Rhodan vystrojí novou expedici a BÁZE znovu vzlétá. Četné otázky posledních let se dají zřejmě objasnit jen v sektoru Vlasu Bereničina.

V říjnu 1216 NGL dochází u Velké prázdnoty k předběžnému finále. Vřetenovité bytosti se rozdělí na samplerech a vyvolají tím jakousi kolektivní planetární explozi. Pečetě dva miliony let uzavřených bran do jiné dimenze se uvolní. Přitom se zjistí, že i kyberklon Voltago, který se přidal k Rhodanovi, je bytostí vzniklou z pyramidálního prizmatu. Záhada chybějícího 21. vřetena je objasněna. Taurek si kdysi objekt přivlastnil a vytvořil z něj kyberklon.

I Moira teď prozradí své tajemství. Patří k civilizaci Ayindiů, k dosud neznámému nepříteli, s nímž vedla koalice Tanxuunra tisíciletou válku, a jenž žije na druhé straně univerza.

Perry Rhodan dosud nepochopil zázrak stvoření v plném rozsahu. Moira mu prozradí, že vesmír sestává ze strany minus a strany plus, z arresa a parresa. Obě strany jsou propojeny na způsob Mobiova proužku (viz Kosmické pozadí). V arresu však existuje strašlivé nebezpečí, jehož ničivý vliv se může přenést i na stranu plus, tedy na onu část vesmíru, kterou Pozemšťané znají jako normální vesmír. Toto nebezpečí si kosmokraté uvědomili už přede dvěma miliony let, a k jeho odstranění směřoval i plán superintelligence ID (Ennox, zrcadlová dvojčata apod.).

Perry Rhodan a jeho družina začínají zkoumat arresum a se zděšením zjišťují, že Ayinidé jsou zřejmě jedinými bytostmi, které ještě dokáží vzdorovat entitě jménem Abruse. Abruse zasahuje minusovou stranu univerza smrtícím zářením, jež ničí veškerý život a přetavuje jej do krystalické formy. Moirfin lid hájí poslední enklávu proti postupujícím flotilám krystalických lodí a je jen otázkou času, kdy bude vyhuben.

Ukáže se, že Galaktici jsou proti smrtícímu záření imunní. Vybaveni dokonalejšími ayindskými loděmi proniknou do arresa, kde zjistí, že Abruse ovládá jen menší část univerza. Nová neznámá a značně expanzivní mocnost však poškozuje mezní vrstvu mezi vesmíry. Jestliže padne, povede to k neutralizaci a zhroucení celého kosmu.

Čas se nezastavil ani v Mléčné dráze. Mezi Sluneční planetou Marsem a arresovým světem Oosinom v soustavě Aariam, vlasti Ayinidů, kdysi existovala spojovací brána. Byla produktem prvních ayindských pokusů, jak opustit svůj ohrožený životní prostor a uniknout do parresa.

Když Perry Rhodan odrazí silný útok Abruse na soustavu Aariam, dostanou se trosky jedné sestřelené krystalické lodi touto branou na Mars. Planeta za několik dní zkrystalizuje a vyzařuje ony obávané smrtící paprsky, jež mají za několik měsíců zasáhnout i Zemi. Připravuje se evakuace planety.

Boj s Abruse vrcholí. Rhodan nalezne krystalický oblak prachu, který je skutečnou podobou protivníka. Síly dvojčat Vandemarových a přispění Nokturnů, které vyslal ID, Abruse nakonec zničí.

ID se se svou umělou planetou Poutník objeví v arresu a uvolní 20 miliard vědomí, které vstřebal v období bezcitnosti. Lidstvo má na minusové straně univerza vytvořit novou civilizaci a zneškodnit nebezpečné záření. Než Ayinidé definitivně uzavrou přístup do parresa, je zkrystalizovaný Mars transferován na opačný konec vesmíru, a aby se gravitační síly ve Sluneční soustavě vyrovnaly, nahradí jeho hmotu archivní svět Trokan...

Naše školení bude sice ještě několik týdnů pokračovat, ale teď už se můžete bez obav pustit do čtení současných příběhů Perryho Rhodana v nové edici Thoregon, která právě vychází.

***Hezký Nový rok s rhodanovskými příběhy přeje
Gucky,
myšob a poručík Sluneční flotily***